

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (desátého rozšířeného senátu)

15. prosince 2021 *

„Státní podpory – Podpůrná opatření přijatá Rumunskem ve prospěch petrochemického podniku – Nevymáhání, akumulace a zrušení veřejných pohledávek – Žaloba na neplatnost – Lhůta k podání žaloby – Výchozí bod – Článek 24 odst. 1 nařízení (EU) 2015/1589 – Aktivní legitimace – Existence jednoho nebo více opatření – Státní prostředky – Přiřítelnost státu – Použitelnost kritéria soukromého věřitele – Použití kritéria soukromého věřitele – Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-565/19,

Oltchim SA, se sídlem v Râmnicu Vâlcea (Rumunsko), zastoupená C. Arholdem, L.-A. Bondocem, S.-E. Petrisor a K. Struckmannem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené V. Bottkou a F. Tomat, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2019/1144 ze dne 17. prosince 2018 o státní podpoře SA.36086 (2016/C) (ex 2016/NN), kterou poskytlo Rumunsko společnosti Oltchim SA (Úř. věst. 2019, L 181, s. 13),

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát),

ve složení A. Kornezov (zpravodaj), předseda, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk, G. Hesse a D. Petrlík, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. května 2021,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

A. Skutkový kontext a správní řízení

- 1 Žalobkyně, společnost Oltchim SA, která byla založena v roce 1966 a v níž Rumunsko vlastní 54,8 % kapitálu, byla jedním z největších petrochemických podniků v Rumunsku a v jihovýchodní Evropě. Vyrábí petrochemické výrobky, především tekutý hydroxid sodný, polyoly založené na propylenoxidu, plastifikátory a oxoalkoholy.
- 2 V letech 2007 až 2012 se finanční situace žalobkyně zhoršovala, jelikož vykazovala systematicky rostoucí provozní ztráty, akumulované ztráty a záporný vlastní kapitál.
- 3 Za účelem nápravy Rumunsko dne 17. července 2009 oznámilo Komisi Evropských společenství zejména podpůrné opatření spočívající v kapitalizaci veřejného dluhu společnosti Oltchim. Dne 7. března 2012 Komise rozhodnutím 2013/246/EU ve věci státní podpory SA.29041 (C 28/2009) (ex N 433/2009) – Podpůrná opatření ve prospěch společnosti Oltchim SA Râmnicu Vâlcea (Úř. věst. 2013, L 148, s. 33, dále jen „rozhodnutí z roku 2012“) dospěla k závěru, že kapitalizace dluhu žalobkyně ve výši 1 049 000 000 rumunských lei (RON) (odpovídajících přibližně 231 milionům eur) nepředstavuje státní podporu.
- 4 Dne 23. listopadu 2012 rumunské ministerstvo financí, rumunské ministerstvo hospodářství, rumunské ministerstvo dopravy a infrastruktury, Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie (Úřad pro účasti státu a privatizaci v průmyslu, Rumunsko), a Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (Úřad pro valorizaci aktiv státu, Rumunsko), posledně uvedený úřad byl následně přejmenován na Autoritatea pentru Administrarea Activelor Atatului (Úřad pro správu aktiv státu, Rumunsko, dále jen „AAAS“), jakož i čtyři veřejné podniky, které byly věřiteli žalobkyně, a to Electrica SA, Salrom SA, CFR Marfă SA a CEC Bank SA, též dvě soukromé banky, které byly věřitelkami žalobkyně, a to Banca Transilvania SA a Banca Comercială Română SA, přičemž z posledně uvedené se později stala Erste Bank, a žalobkyně uzavřely memorandum o porozumění (dále jen „memorandum“) s cílem financování obnovy výroby žalobkyně.
- 5 Poté, co se Komise dozvěděla o existenci memoranda prostřednictvím tisku, zahájila dne 16. ledna 2013 vyšetřování z úřední povinnosti.
- 6 Dne 30. ledna 2013 se žalobkyně na vlastní žádost stala předmětem insolvenčního řízení. V rámci tohoto řízení insolvenční správce žalobkyně dne 9. ledna 2015 dokončil konečný seznam věřitelů uvádějící výši, přednost a povahu každé pohledávky a zaslal jej příslušnému vnitrostátnímu soudnímu orgánu.
- 7 Dne 9. března 2015 věřitelé žalobkyně schválili plán reorganizace podniku, který v podstatě počítal s prodejem tohoto podniku novému investorovi, který by převzal jeho aktiva nebo jeho činnosti (dále jen „plán reorganizace“ nebo „plán“). Schválený plán kromě toho stanovil částečné zrušení dluhu žalobkyně. Dne 22. dubna 2015 příslušný vnitrostátní soudní orgán přijal plán reorganizace, přičemž schválil částečné zrušení dluhu žalobkyně, založení nového subjektu (Oltchim SPV) a převod všech životaschopných aktiv žalobkyně na posledně uvedený subjekt. Plán reorganizace se stal konečným dne 24. září 2015.

- 8 Dne 8. dubna 2016 informovala Komise Rumunsko o svém rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU.
- 9 Dne 6. března 2017 věřitelé žalobkyně schválili revidovaný plán reorganizace, který nadále stanovil prodej aktiv žalobkyně po částech, a nikoliv prostřednictvím vytvoření nového subjektu. Tento revidovaný plán byl potvrzen příslušným vnitrostátním soudním orgánem dne 28. června 2017 a stal se konečným dne 16. října 2017. Na základě tohoto revidovaného plánu byla větší část aktiv žalobkyně prodána společnosti Chimcomplex, další část byla prodána společnosti Dynamic Selling Group, zatímco pro zbývající části byla v květnu 2018 vyslána nová výzva k podávání nabídek.

B. Napadené rozhodnutí

- 10 Dne 17. prosince 2018 přijala Komise rozhodnutí (EU) 2019/1144 o státní podpoře SA.36086 (2016/C) (ex 2016/NN), kterou poskytlo Rumunsko společnosti Oltchim SA (Úř. věst. 2019, L 181, s. 13, dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 11 V napadeném rozhodnutí Komise přezkoumala kvalifikaci následujících tří opatření jako státních podpor a jejich slučitelnost s vnitřním trhem:
- nevymáhání a další akumulace dluhů žalobkyně vůči AAAS v období od září 2012 do ledna 2013 (dále jen „opatření 1“);
 - podpora na provoz společnosti Oltchim ze strany společností CET Govora a Salrom v podobě průběžných dodávek v období od září 2012 do ledna 2013 (dále jen „opatření 2“);
 - zrušení dluhu učiněné v roce 2015 v rámci plánu reorganizace ze strany AAAS, Administrația Națională Apele Române (Národní správa vodních zdrojů, dále jen „ANE“), společností Salrom, Electrica a CET Govora (dále jen „opatření 3“).
- 12 V bodě 6.1 napadeného rozhodnutí (body 183 až 301 odůvodnění), Komise dospěla k závěru, že opatření citovaná v bodě 11 výše představovala státní podporu, s výjimkou podpory činnosti žalobkyně společností Salrom v rámci opatření 2 a zrušení dluhu učiněného v roce 2015 v rámci plánu reorganizace ze strany společnosti CET Govora na základě opatření 3. Podle uvedeného rozhodnutí byla opatření kvalifikovaná jako státní podpora poskytnuta v rozporu s čl. 108 odst. 2 SFEU, a byla tedy protiprávní.
- 13 V bodě 6.2 napadeného rozhodnutí (body 302 až 310 odůvodnění) Komise dospěla k závěru, že státní podpory jsou neslučitelné s vnitřním trhem.
- 14 V bodech 6.3 (body 311 až 315 odůvodnění) a 6.4 (body 316 až 351 odůvodnění) napadeného rozhodnutí měla Komise za to, že rumunské orgány musí přistoupit k vymáhání částek odpovídajících dotčeným opatřením podpory, avšak toto vymáhání nelze rozšířit na nabyvatele aktiv žalobkyně, jelikož mezi žalobkyní a nabyvateli jejích aktiv neexistuje hospodářská kontinuita.

15 Článek 1 napadeného rozhodnutí zní takto:

„Níže uvedená opatření, která jsou předmětem tohoto rozhodnutí, zavedlo Rumunsko protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU a společně i samostatně představují státní podporu:

- a) nevybíhání a další akumulace dluhů společnosti [ze strany AAAS] v období od září 2012 do ledna 2013;
- b) podpora na provoz společnosti Oltchim v podobě průběžných neuhrazených dodávek a další akumulace dluhů od září 2012 ze strany společnosti CET Govora, aniž by byla přijata náležitá opatření na ochranu jejích pohledávek, ve výši, která bude stanovena společně s Rumunskem ve fázi navrácení podpory;
- c) zrušení dluhů na základě plánu reorganizace ze strany úřadu AAAS, [ANE], a podniků Salrom a Electrica SA, a to společně s částkou uvedenou v čl. 1 písm. a) v celkové výši 1 516 598 405 RON.“

16 Článek 2 napadeného rozhodnutí zní takto:

„Níže uvedená opatření, která jsou předmětem tohoto rozhodnutí, nepředstavují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU:

- a) podpora činnosti společnosti Oltchim v podobě dalších neuhrazených dodávek od září 2012 ze strany společnosti Salrom;
- b) zrušení dluhu v roce 2015 podle plánu reorganizace ze strany společnosti CET Govora.“

17 Článek 3 napadeného rozhodnutí zní takto:

„Státní podpora uvedená v čl. 1 písm. a) a c) v celkové výši 1 516 598 405 RON, jakož i státní podpora uvedená v čl. 1 písm. b), kterou Rumunsko poskytlo protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU ve prospěch společnosti Oltchim, není slučitelná s vnitřním trhem.“

18 V člancích 4 a 5 napadeného rozhodnutí uložila Komise Rumunsku povinnost získat státní podporu uvedenou v článku 1 uvedeného rozhodnutí zpět od žalobkyně s okamžitou účinností, přičemž napadené rozhodnutí muselo být plně provedeno ve lhůtě šesti měsíců od jeho oznámení. V článku 6 napadeného rozhodnutí Komise nařídila Rumunsku, aby jí sdělilo určité informace a informovalo ji o postupu opatření přijatých k provedení napadeného rozhodnutí. V článku 7 napadeného rozhodnutí Komise upřesnila, že toto rozhodnutí je určeno Rumunsku a že Komise může zveřejnit částky podpory a úroky, které již byly navráceny na základě tohoto rozhodnutí.

II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 19 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. srpna 2019 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 20 Komise dne 3. prosince 2019 předložila žalobní odpověď.
- 21 Dne 21. února 2020 předložila žalobkyně repliku.

- 22 Dne 25. května 2020 Komise předložila dupliku.
- 23 Na základě čl. 106 odst. 2 jednacího řádu podala žalobkyně dne 19. června 2020 odůvodněnou žádost o konání jednání.
- 24 Dopisem kanceláře ze dne 19. března 2021 zaslal Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu účastnicím řízení písemné otázky, na které tyto účastnice odpověděly ve stanovených lhůtách.
- 25 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 7. května 2021.
- 26 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunálu:
- zrušil článek 1 a články 3 až 7 napadeného rozhodnutí;
 - uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.
- 27 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako nepřijatelnou;
 - podpůrně, zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti žaloby

- 28 Komise proti projednávané žalobě vznáší dvě námitky nepřijatelnosti, z nichž první se týká opožděnosti žaloby a druhá neexistence právního zájmu žalobkyně na podání žaloby.

1. K údajné opožděnosti žaloby

- 29 Komise má za to, že žaloba je nepřijatelná z důvodu opožděnosti. Podle ní začala lhůta pro podání žaloby v podstatě plynout od okamžiku, kdy se zástupce žalobkyně dozvěděl o napadeném rozhodnutí. V projednávané věci Komise podle čl. 24 odst. 1 nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 SFEU (Úř. věst. 2015, L 248, s. 9), zaslala doporučenými dopisy ze dne 16. května 2019 insolvenčním správcům žalobkyně, a to společnost Rominsolv S.p.r.l. a BDO – Business Restructuring S.p.r.l., nedůvěrné znění napadeného rozhodnutí v rumunštině a v angličtině. Podle Komise společnost BDO – Business Restructuring obdržela toto sdělení dne 30. května 2019, zatímco společnost Rominsolv jej obdržela dne 4. června 2019. Lhůta pro podání žaloby tak začala běžet od okamžiku, kdy se o něm dozvěděla první z nich, v projednávané věci dne 30. května 2019, a nikoli od data vyhlášení napadeného rozhodnutí v Úředním věstníku, tedy dne 5. července 2019, takže nejzazším datem pro podání projednávané žaloby byl 12. srpen 2019. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána dne 14. srpna 2019, je přitom žaloba nepřijatelná z důvodu její opožděnosti.

- 30 Podle Komise je počátkem běhu lhůty k podání žaloby podle čl. 263 šestého pododstavce SFEU datum vyhlášení napadeného aktu v Úředním věstníku pouze tehdy, když toto vyhlášení podmiňuje vstup uvedeného aktu v platnost nebo nabytí účinnosti tohoto aktu a je stanoveno Smlouvou o FEU. Taková rozhodnutí přijatá Komisí na základě článku 9 nařízení 2015/1589, jako je napadené rozhodnutí, přitom nabývají účinnosti tím, že jsou oznámena dotyčnému členskému státu, který je jejich jediným adresátem, a nikoli jejich vyhlášením v Úředním věstníku. Podle Komise tedy vyhlášení takového rozhodnutí v Úředním věstníku na základě čl. 32 odst. 3 tohoto nařízení nepředstavuje vyhlášení ve smyslu čl. 263 šestého pododstavce SFEU, ale pouhé seznámení se s aktem ve smyslu posledně uvedeného ustanovení. V oblasti státních podpor je tedy počátkem běhu lhůty pro podání žaloby buď datum oznámení napadeného rozhodnutí, pokud jde o členský stát, kterému je toto rozhodnutí určeno, nebo datum seznámení se s uvedeným rozhodnutím, pokud jde o zúčastněné strany. Podle názoru Komise pokud tedy datum, kdy zúčastněná strana obdrží sdělení napadeného rozhodnutí podle čl. 24 odst. 1 nařízení 2015/1589, předchází datu jeho vyhlášení v Úředním věstníku, lhůta pro podání žaloby začíná běžet právě od tohoto dřívějšího data.
- 31 Komise uznává, že jí prosazovaný výklad čl. 263 šestého pododstavce SFEU, je v rozporu s dlouhodobou judikaturou soudů Evropské unie. Jak nicméně výslovně potvrdila na jednání, tvrdí, že Tribunál musí tuto judikaturu přehodnotit zejména s přihlédnutím k rozsudku ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise (C-339/16 P, EU:C:2017:384), a ke stanovisku generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Georgsmarienhütte a další (C-135/16, EU:C:2018:120), které podle ní potvrzují jí prosazovaný výklad tohoto ustanovení.
- 32 Žalobkyně s argumenty Komise nesouhlasí.
- 33 Podle čl. 263 šestého pododstavce SFEU musí být žaloba na neplatnost podána ve lhůtě dvou měsíců, a to podle okolností ode dne vyhlášení příslušného aktu, ode dne jeho oznámení žalobkyni nebo, [pokud k tomu nedošlo], ode dne, kdy se o něm žalobkyně dozvěděla.
- 34 Oznámením ve smyslu čl. 263 šestého pododstavce SFEU je úkon, kterým jej původce aktu sdělí jeho adresátovi nebo jeho adresátům, a tito se s ním mohou seznámit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. února 2018, LL v. Parlament, C-326/16 P, EU:C:2018:83, bod 48 a citovaná judikatura).
- 35 V projednávané věci je nesporné, jak vyplývá z čl. 7 odst. 1 napadeného rozhodnutí, že Rumunsko bylo jediným adresátem napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně není adresátem tohoto rozhodnutí, nepředstavuje sdělení uvedeného rozhodnutí na základě čl. 24 odst. 1 nařízení 2015/1589 oznámení ve smyslu čl. 263 šestého pododstavce SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2005, Olsen v. Komise, T-17/02, EU:T:2005:218, body 75 a 76 a citovaná judikatura).
- 36 Za těchto podmínek je třeba posoudit, zda za okolností projednávané věci musí být počátek běhu lhůty pro podání žaloby ve vztahu k žalobkyni určen na základě kritéria vyhlášení nebo na základě kritéria seznámení se s aktem ve smyslu čl. 263 šestého pododstavce SFEU.
- 37 V tomto ohledu ze samotného znění čl. 263 šestého pododstavce SFEU, a zejména z výrazu „pokud k tomu nedošlo“, vyplývá, že kritérium data seznámení se s aktem má vzhledem ke kritériu vyhlášení pouze podpůrnou povahu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. března 1998, Německo v. Rada, C-122/95, EU:C:1998:94, bod 35, a ze dne 11. března 2009, TF1 v. Komise, T-354/05, EU:T:2009:66, bod 33). Datum vyhlášení, pokud existuje, je tedy ve vztahu k datu

seznámení se s aktem rozhodujícím kritériem pro určení počátku běhu lhůty pro podání žaloby (usnesení ze dne 25. listopadu 2008, S.A.B.A.R. v. Komise, C-501/07 P, nezveřejněné, EU:C:2008:652, bod 22, a rozsudek ze dne 11. listopadu 2010, Transportes Evaristo Molina v. Komise, C-36/09 P, nezveřejněný, EU:C:2010:670, bod 37).

- 38 Tribunál již měl příležitost zdůraznit, že pokud jde o akty, které se podle ustálené praxe dotyčného orgánu vyhláší v *Úředním věstníku Evropské unie*, platí, že i když toto vyhlášení není podmínkou jejich použitelnosti, kritérium seznámení se s nimi se neuplatní a že lhůta pro podání žaloby počíná běžet od data vyhlášení. Za takových okolností se totiž mohou dotyčné třetí osoby legitimně domnívat, že předmětný akt bude vyhlášen. Toto řešení, jehož cílem je právní jistota a použije se na všechny zúčastněné třetí osoby, se uplatní zejména v případě, kdy se zúčastněná třetí osoba, která podává žalobu, dozví o aktu ještě před jeho vyhlášením (viz rozsudek ze dne 11. března 2009, TF1 v. Komise, T-354/05, EU:T:2009:66, bod 34 a citovaná judikatura).
- 39 Judikatura připomenutá v bodě 38 výše platí tím spíše pro akty, jejichž vyhlášení v *Úředním věstníku* unijní právo učinilo povinným. Tak je tomu v projednávaném případě, jelikož čl. 32 odst. 3 nařízení 2015/1589 vyžaduje zveřejnění rozhodnutí Komise přijatých zejména na základě článku 9 tohoto nařízení v *Úředním věstníku*. Na základě této povinnosti bylo nedůvěrné znění napadeného rozhodnutí vyhlášeno v *Úředním věstníku* ze dne 5. července 2019 (*Úř. věst.* 2019, L 181, s. 13).
- 40 Komise nicméně tvrdí, že Tribunál musí tuto judikaturu přehodnotit. Podle ní se kritérium vyhlášení ve smyslu čl. 263 šestého pododstavce SFEU vztahuje pouze na případ, kdy vyhlášení napadeného aktu v *Úředním věstníku* podmiňuje jeho vstup v platnost nebo jeho nabytí účinnosti a je stanoveno Smlouvou o FEU.
- 41 Za účelem posouzení, zda je třeba přehodnotit existující judikaturu ve smyslu, který navrhuje Komise, je třeba nejprve vzít v úvahu výklad čl. 263 šestého pododstavce SFEU a zadruhé případný dopad rozsudku ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise (C-339/16 P, EU:C:2017:384), a stanoviska generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Georgsmarienhütte a další (C-135/16, EU:C:2018:120), které uvádí Komise, na tento výklad.

a) K výkladu čl. 263 šestého pododstavce SFEU

- 42 Podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. března 2018, SNCF Mobilités v. Komise C-127/16 P, EU:C:2018:165, bod 29 a citovaná judikatura).
- 43 V první řadě, pokud jde o znění čl. 263 šestého pododstavce SFEU, je třeba zaprvé uvést, že toto ustanovení používá výraz „vyhlášení aktu“, aniž jej doplňuje, a nevyžaduje, aby takové vyhlášení nutně podmiňovalo vstup takového aktu v platnost nebo jeho nabytí účinnosti, anebo bylo stanoveno Smlouvou o FEU. Ze znění čl. 263 šestého pododstavce SFEU tedy nevyplývá, že autoři Smlouvy chtěli omezit pojem „vyhlášení“ ve smyslu tohoto ustanovení pouze na případ, kdy vyhlášení podmiňuje vstup napadeného aktu v platnost nebo jeho nabytí účinnosti a kdy je toto vyhlášení stanoveno Smlouvou o FEU.
- 44 Zadruhé použití slovního spojení „pokud k tomu nedošlo“ prokazuje, že seznámení se s napadeným aktem bylo autory Smlouvy záměrně označeno jako podpůrné kritérium, které se použije pouze v případě nevyhlášení napadeného aktu.

- 45 V druhé řadě kontextuální a teleologický výklad čl. 263 šestého pododstavce SFEU tyto závěry potvrzuje. V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 263 SFEU, který je součástí oddílu 5, nadepsaného „Soudní dvůr Evropské unie“ kapitoly 1, nadepsané „Orgány“, hlavy I šesté části Smlouvy o FEU, upravuje zejména podmínky, za kterých mohou jednotlivci podat k unijnímu soudu žalobu na neplatnost aktu orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie.
- 46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ustanovení Smlouvy o FEU týkající se práva procesních subjektů podat žalobu nemůže být vykládáno restriktivně (rozsudek ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, EU:C:1963:17, s. 222, a usnesení ze dne 25. května 2004, Schmoltd a další v. Komise, T-264/03, EU:T:2004:157, bod 59).
- 47 Výklad čl. 263 šestého pododstavce SFEU zastávaný Komisí přitom v podstatě vede k restriktivnějšímu pojetí kritéria vyhlášení ve smyslu tohoto ustanovení, než jaké vyplývá z jeho znění, tím, že přidává dodatečnou podmínku, podle které musí vyhlášení podmiňovat vstup napadeného aktu v platnost nebo jeho nabytí účinnosti a musí být stanoveno Smlouvou o FEU. Kromě toho, že taková dodatečná podmínka nevyplývá ze znění čl. 263 šestého pododstavce SFEU (viz bod 43 výše), koliduje i s cílem, který je základem tohoto ustanovení.
- 48 Účelem čl. 263 šestého pododstavce SFEU je totiž zajistit právní jistotu tím, že zamezuje tomu, aby byly unijní akty zakládající právní účinky donekonečna zpochybňovány (viz usnesení ze dne 5. září 2019, Fryč v. Komise, C-230/19 P, nezveřejněné, EU:C:2019:685, bod 18 a citovaná judikatura). Zásada právní jistoty vyžaduje, aby lhůty pro podání žaloby a jejich počátek byly vymezeny dostatečně přesným, jasným, předvídatelným a snadno ověřitelným způsobem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 2010, Uniplex (UK), C-406/08, EU:C:2010:45, bod 39 a citovaná judikatura]. Je totiž v zájmu právní jistoty, a obecně stability unijního právního řádu, aby bylo možné s jistotou určit datum, od kterého se unijní akty stanou konečnými, jelikož vůči nim nebyl podán opravný prostředek.
- 49 Autoři Smlouvy o FEU tím, že sledovali cíl právní jistoty, zamýšleli upřednostnit datum vyhlášení aktu jako počátek běhu lhůty pro podání žaloby, jelikož toto datum může být určeno všemi zúčastněnými osobami s požadovanou jistotou a bez jakékoli pochybnosti spíše než datum seznámení se s napadeným aktem.
- 50 Na straně jedné se posledně uvedené datum totiž může lišit v závislosti na tom, kdy se každá zúčastněná osoba o aktu individuálně dozvěděla, takže počátek běhu lhůty pro podání žaloby, a tím i datum uplynutí této lhůty, nelze určit jednotně. Na straně druhé datum seznámení se s napadeným aktem může být v určitých případech obtížné určit a může být předmětem sporu, jelikož důkaz o seznámení se s napadeným aktem velmi závisí na faktech a okolnostech.
- 51 Požadavky spojené s právní jistotou tedy pro účely určení počátku běhu lhůty pro podání žaloby vyžadují, aby byla upřednostněna určitá, předvídatelná a snadno ověřitelná povaha vyhlášení unijního aktu v Úředním věstníku bez ohledu na to, zda toto vyhlášení podmiňuje vstup tohoto aktu v platnost nebo jeho nabytí účinnosti a zda je stanoveno ve Smlouvě o FEU nebo sekundárním právu či nikoli.
- 52 Mimoto je třeba připomenout, že úprava lhůt pro podání žaloby musí být používána soudem takovým způsobem, aby byla zajištěna nejen právní jistota, ale rovněž rovnost procesních subjektů před zákonem (viz rozsudek ze dne 19. června 2019, RF v. Komise, C-660/17 P, EU:C:2019:509, bod 58 a citovaná judikatura).

- 53 V tomto posledně uvedeném ohledu není zajisté vyloučeno, jak správně zdůrazňuje Komise, že zúčastněná strana obdrží oznámení o napadeném aktu na základě čl. 24 odst. 1 nařízení 2015/1589 několik týdnů, či dokonce několik měsíců před jeho vyhlášením v Úředním věstníku, takže za takových okolností může mít na přípravu žaloby lhůtu delší než dva měsíce, a tedy delší než lhůtu, kterou má k dispozici dotýčný členský stát.
- 54 Nicméně jakýkoli případný časový odstup mezi sdělením rozhodnutí zúčastněným stranám na základě čl. 24 odst. 1 nařízení 2015/1589 a jeho vyhlášením v Úředním věstníku je do značné míry závislý na rychlosti, s jakou útvary Komise připraví znění dotčeného rozhodnutí k vyhlášení, jakož i na případných zpožděních při jeho vyhlášení v Úředním věstníku. Původ tohoto odstupu je tedy administrativní, či dokonce konjunkturální, a nelze jej tedy přičíst dotčené zúčastněné straně. Komisi tedy přísluší dbát na dodržování zásady rovného zacházení tím, že v co největším možném rozsahu zabrání takovému odstupu zavedením vhodných administrativních opatření, a nikoli prostřednictvím takového restriktivního výkladu čl. 263 šestého pododstavce SFEU, jaký zastává.
- 55 Komise nemůže argumentovat ani tím, že podle ní výklad čl. 263 šestého pododstavce SFEU sledovaný judikaturou připomenutou v bodech 37 a 38 výše zbavuje čl. 24 odst. 1 nařízení 2015/1589 veškerého užitečného účinku. V tomto ohledu stačí poznamenat, že cílem posledně uvedeného ustanovení není upravit počátek běhu lhůty pro podání žaloby a v žádném případě nemůže podmiňovat výklad ustanovení primárního práva.
- 56 Z doslovného, kontextuálního a teleologického výkladu čl. 263 šestého pododstavce SFEU tudíž vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, pojem „vyhlášení napadeného aktu“ jakožto počátek běhu lhůty pro podání žaloby na neplatnost žalobcem, který není adresátem tohoto aktu, se nesmí vykládat tak, že se vztahuje pouze na situaci, kdy vyhlášení v Úředním věstníku podmiňuje vstup uvedeného aktu v platnost nebo jeho nabytí účinnosti a je stanoveno Smlouvou o FEU.

b) K dopadu rozsudku ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise (C-339/16 P), a stanoviska generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Georgsmarienhütte a další (C-135/16)

- 57 Je třeba posoudit, zda – jak tvrdí Komise – rozsudek ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise (C-339/16 P, EU:C:2017:384) a stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Georgsmarienhütte a další (C-135/16, EU:C:2018:120) rozvinuly judikaturu ve smyslu zamýšleném Komisí.
- 58 Zaprvé je třeba uvést, že věc, ve které byl vydán rozsudek ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise (C-339/16 P, EU:C:2017:384), se týkala zcela jiného případu, než je případ dotčený v projednávané věci, neboť se v této věci jednalo o vztah mezi kritériem vyhlášení a kritériem oznámení ve vztahu k žalobci, kterému byl napadený akt určen a kterému byl tento akt oznámen.
- 59 V tomto rámci měl Soudní dvůr za to, že ze znění čl. 263 šestého pododstavce SFEU a čl. 297 odst. 2 třetího pododstavce SFEU vyplývá, že co se týče žaloby na neplatnost, okamžik, který je nutno zohlednit pro stanovení počátku běhu lhůty pro podání žaloby, je okamžik vyhlášení, pokud toto vyhlášení, které je podmínkou pro vstup aktu v platnost, je stanoveno v této Smlouvě, a okamžik oznámení v ostatních případech uvedených v čl. 297 odst. 2 třetím pododstavci SFEU, mezi nimiž se nachází i případ rozhodnutí, ve kterých je uvedeno, komu jsou určena. Podle Soudního dvora nemá oznámení aktu ve vztahu k jeho vyhlášení v Úředním věstníku podpůrnou povahu, pokud jde o stanovení okamžiku počátku běhu lhůty pro podání žaloby, která se uplatní

na adresáta tohoto aktu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise, C-337/16 P, EU:C:2017:381, body 36, 38 a 40; ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise, C-338/16 P, EU:C:2017:382, body 36, 38 a 40, a ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise, C-339/16 P, EU:C:2017:384, body 36, 38 a 40).

- 60 Soudní dvůr tedy odkázal na čl. 297 odst. 2 třetí pododstavec SFEU, aby objasnil vztah mezi kritériem vyhlášení a kritériem oznámení ve vztahu k členskému státu, kterému je napadený akt určen. Vzhledem k tomu, že čl. 263 šestý pododstavec SFEU neuvádí, zda má jedno z těchto kritérií přednost před druhým, Soudní dvůr za účelem jejich vymezení vycházel z čl. 297 odst. 2 třetího pododstavce SFEU.
- 61 Projednávaná věc se naproti tomu týká vztahu mezi kritériem vyhlášení a kritériem, podle něhož se žalobce o napadeném aktu, jehož není adresátem, dozvěděl. V tomto případě přitom čl. 263 šestý pododstavec SFEU sám stanoví podpůrnou povahu kritéria seznámení se s aktem ve vztahu ke kritériu vyhlášení.
- 62 Navíc nic nenasvědčuje tomu, že v rozsudku ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise (C-339/16 P, EU:C:2017:384), měl Soudní dvůr v úmyslu upustit od své judikatury připomenuté v bodě 37 výše. Naproti tomu v bodě 39 svého rozsudku totiž Soudní dvůr potvrdil poučení vyplývající z bodu 35 rozsudku ze dne 10. března 1998, Německo v. Rada (C-122/95, EU:C:1998:94), podle něhož ze samotného znění čl. 263 šestého pododstavce SFEU vyplývá, že kritérium data seznámení se s aktem jako počátek běhu lhůty pro podání žaloby má ve vztahu ke kritériím data vyhlášení aktu nebo data jeho oznámení podpůrnou povahu.
- 63 Věc, ve které byl vydán rozsudek ze dne 10. března 1998, Německo v. Rada (C-122/95, EU:C:1998:94), přitom nastolila v podstatě stejnou otázku, jako je otázka dotčená v projednávané věci, jež se týkala počátku běhu lhůty pro podání žaloby. V této věci se jednalo o přípustnost žaloby podané členským státem proti rozhodnutí Rady Evropské unie o uzavření mezinárodní dohody zavazující Unii, jehož obsah byl tomuto členskému státu znám již v den jeho přijetí z důvodu jeho účasti na uvedeném přijetí v Radě. Uvedené rozhodnutí bylo následně vyhlášeno v Úředním věstníku, aniž toto vyhlášení podmiňovalo jeho vstup v platnost. Rada před Soudním dvorem v podstatě ze stejných důvodů, jaké uvedla Komise v projednávané věci, tvrdila, že žaloba je nepřipustná, přičemž tvrdila, že datum vyhlášení v Úředním věstníku může být považováno za počátek běhu lhůty pro podání žaloby pouze pro akty, pro které je toto vyhlášení podmínkou jejich použitelnosti.
- 64 Soudní dvůr přitom nepřijal výklad zastávaný Radou, jelikož z bodů 34 až 40 rozsudku ze dne 10. března 1998, Německo v. Rada (C-122/95, EU:C:1998:94), implicitně, ale nutně vyplývá, že v případě, že napadený akt neuvádí adresáta, nebo uvádí-li jej, v případě, že žalobce není adresátem tohoto aktu, představuje vyhlášení uvedeného aktu v Úředním věstníku počátek běhu lhůty pro podání žaloby, i když uvedené vyhlášení nepodmiňuje vstup tohoto aktu v platnost nebo jeho nabytí účinnosti a i když se žalobce dozvěděl o aktu před jeho vyhlášením prostřednictvím jiných, rovněž důvěryhodných, prostředků.
- 65 Zadruhé, pokud jde o stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Georgsmarienhütte a další (C-135/16, EU:C:2018:120, bod 63), stačí uvést, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 25. července 2018, Georgsmarienhütte a další (C-135/16, EU:C:2018:582), tvrzení uvedené v bodě 63 tohoto stanoviska nepřevzal.

66 Zatřetí skutečnost, na niž poukazuje Komise, že judikatura citovaná v bodech 37 a 38 výše předchází vstupu nařízení 2015/1589 v platnost, je irelevantní, jelikož čl. 263 šestý pododstavec SFEU zůstal nezměněn, a změny sekundárního unijního práva zjevně nemohou změnit výklad ustanovení Smlouvy. Navíc je třeba konstatovat, že čl. 24 odst. 1 nařízení č. 2015/1589, na kterém Komise založila část své argumentace, jakož i čl. 32 odst. 3 tohoto nařízení, zůstaly v podstatě nezměněny ve vztahu k obdobným ustanovením nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1).

c) Závěry

67 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že počátkem běhu lhůty pro podání žaloby na neplatnost směřující proti rozhodnutí Komise, které bylo přijato na základě článku 9 nařízení 2015/1589, je ve vztahu k žalobci, jenž není adresátem tohoto rozhodnutí, den vyhlášení tohoto rozhodnutí v Úředním věstníku.

68 Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo v Úředním věstníku vyhlášeno dne 5. července 2019 a žaloba byla podána dne 14. srpna 2019, je třeba konstatovat, že projednávaná žaloba byla podána ve lhůtě dvou měsíců stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU, prodloužené v souladu s článkem 59 jednacího řádu o lhůtu čtrnácti dnů a v souladu s článkem 60 jednacího řádu o lhůtu deseti dnů.

69 První námitku nepřijatelnosti vznesenou Komisí, vycházející z opožděnosti žaloby, je proto třeba zamítnout.

2. K údajné neexistenci právního zájmu žalobkyně na podání žaloby

70 Komise tvrdí, že žalobkyně nemá právní zájem na podání žaloby z toho důvodu, že pravděpodobně před skončením tohoto řízení přestane existovat z důvodu bezprostředně hrozící konečné likvidace, a dále že projednávaná žaloba slouží pouze zájmu některých přednostních soukromých věřitelů žalobkyně, a nikoliv zájmu samotné žalobkyně.

71 Žalobkyně argumenty Komise zpochybňuje.

72 Podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že má tato osoba právní zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky a žaloba může ve výsledku přinést straně, která ji podala, prospěch. (viz rozsudek ze dne 17. září 2015, Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 55 a citovaná judikatura). Právní zájem na podání žaloby musí existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání, jinak by žaloba byla nepřijatelná, a musí přetrvat až do vydání konečného rozhodnutí, jinak by nebylo potřeba rozhodnout ve věci samé (viz rozsudek ze dne 20. června 2013, Cañas v. Komise, C-269/12 P, nezveřejněné, EU:C:2013:415, bod 15 a citovaná judikatura).

73 Zprv je v projednávané věci nesporné, že v okamžiku podání projednávané žaloby žalobkyně existovala jako právnická osoba. Argument Komise, podle kterého by žalobkyně mohla přestat existovat před ukončením tohoto řízení, je čistě hypotetický, jelikož žádná skutečnost ve spise neumožňuje s jistotou určit, zda a kdy by žalobkyně mohla přestat existovat.

- 74 Zadruhé je třeba připomenout, že jedním z cílů každého insolvenčního řízení je maximalizovat majetek podniku v platební neschopnosti, a to i prostřednictvím podání žalob směřujících ke zpochybnění dluhů snižujících tento majetek. Pokud by přitom Tribunál musel zrušit napadené rozhodnutí, a zejména vymáhání dotčené podpory, mohlo by se toto zrušení promítnout do výše zbývajících majetku žalobkyně. Z toho vyplývá, že v rámci tohoto řízení jedná žalobkyně ve vlastním zájmu.
- 75 Kromě toho okolnost, že se tento zájem může shodovat se zájmem jiných osob, nebrání přípustnosti žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. září 2015, Mory a další, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 84).
- 76 Druhou námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí, vycházející z neexistence právního zájmu žalobkyně na podání žaloby, je tudíž třeba zamítnout.

B. K věci samé

- 77 Žalobkyně vznáší devět žalobních důvodů, které se v podstatě týkají kvalifikace každého ze tří opatření uvedených v bodě 11 výše jako státní podpory. Konkrétně, pokud jde o opatření 1 a 2, má za to, že napadené rozhodnutí je stíženo zjevně nesprávným posouzením, pokud jde o existenci hospodářské výhody, jakož i o neexistenci nebo nedostatečnost odůvodnění. Pokud jde o opatření 3, vznáší tři žalobní důvody vycházející ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o existenci převodu státních prostředků v souvislosti se společností Electrica, přičitatelnost tohoto opatření státu a existenci hospodářské výhody, jakož i žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění a také žalobní důvod týkající se výpočtu výše podpory, která má být navracena.
- 78 Nejprve je třeba uvést, že v bodech 6.1.1 a 6.1.2.1 až 6.1.2.3 napadeného rozhodnutí Komise přezkoumala samostatně každé ze tří opatření, která jsou uvedena v bodě 11 výše, a v bodě 298 odůvodnění uvedeného rozhodnutí každé z nich samostatně kvalifikovala jako státní podporu. Dále měla Komise v bodě 6.1.2.4 napadeného rozhodnutí za to, že opatření 1, 2 a 3 jsou neoddelitelně spojena a sledují stejný cíl, a v bodě 299 odůvodnění uvedeného rozhodnutí dospěla k závěru, že „opatření 1, 2 a 3 společně představují podporu“. Konečně Komise v čl. 1 písm. a) až c) napadeného rozhodnutí uvedla každé z těchto tří opatření a dospěla v uvedeném článku k závěru, že představují „společně i samostatně“ státní podporu.
- 79 Je tedy třeba nejprve přezkoumat, zda opatření 1, 2 a 3 představují tři odlišné zásahy nebo pouze jeden zásah.

1. K otázce, zda opatření 1, 2 a 3 představují tři odlišné zásahy nebo spíše jediný zásah

- 80 Žalobkyně, aniž uplatňuje samostatný žalobní důvod týkající se kvalifikace opatření 1, 2 a 3 jako odlišných zásahů nebo jako jediného zásahu, v podstatě tvrdí, že existence státní podpory v projednávané věci mohla být prokázána pouze individuálně, a to pro každé opatření a každého věřitele.
- 81 Žalobkyně tak v žalobě zdůrazňuje s odkazem na bod 6.1.2.4 napadeného rozhodnutí, že Komise „musí prokázat, že podepsání memoranda [...] bylo přičitatelné státu, pokud jde o každého veřejného věřitele posuzovaného individuálně“ a že „opatření přijatá každým z veřejných věřitelů

se musí [...] posuzovat odděleně“. Kromě toho v části žaloby nadepsané „Přičitatelnost státu musí být přezkoumána individuálně pro všechny dotčené veřejné věřitele“, v podstatě tvrdí, že „Komise musí prokázat přičitatelnost každému veřejnému podniku posuzovanému individuálně“.

- 82 Žalobkyně kromě toho uvádí, že když Komise použila kritérium soukromého věřitele pro určení, zda existovala hospodářská výhoda ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, měla „pro každé opatření provést „individuální posouzení každého z dotčených veřejných podniků“.
- 83 V replice žalobkyně mimo jiné tvrdí, že „přičitatelnost státu (jakož i všechny ostatní znaky pojmu státní podpory, jako je hospodářská výhoda) musí být posuzována individuálně pro každé opatření každého veřejného věřitele“.
- 84 V odpovědi na organizační procesní opatření Tribunálu žalobkyně v podstatě dodala, že vzhledem k předmětu, povaze, časové posloupnosti, cíli a kontextu opatření 1, 2 a 3, jakož i odlišné totožnosti každého z poskytovatelů těchto opatření a jeho odlišné situaci v okamžiku, kdy byla tato opatření přijata, tato tři opatření představovala tři různé zásahy, a nikoliv jediný zásah ve smyslu rozsudku ze dne 19. března 2013, Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise a další a Komise v. Francie a další (C-399/10 P a C-401/10 P, EU:C:2013:175, body 103 a 104).
- 85 Komise v odpovědi na organizační procesní opatření Tribunálu v podstatě tvrdí, že žalobkyně v žalobě nezpochybnila existenci hospodářské výhody vyplývající ze vzájemné propojenosti dotčených opatření, a že tedy jakýkoli nový žalobní důvod uplatněný žalobkyní v tomto ohledu, a to i v odpovědi na uvedené organizační procesní opatření, je opožděný a nepřijatelný. Pokud jde o věc samou, Komise opakuje některá konstatování obsažená v bodě 6.1.2.4 napadeného rozhodnutí a má za to, že v tomto rozhodnutí prokázala, že dotčená opatření jsou neoddělitelně spojena a sledují tentýž cíl, a sice podporu a zachování žalobkyně na trhu, jakož i ochranu jejích zaměstnanců, a že tedy společně poskytla žalobkyni hospodářskou výhodu a představují státní podporu.

a) K přípustnosti argumentů vznesených žalobkyní

- 86 Komise má v podstatě za to, že argumenty vznesené žalobkyní v odpovědi na organizační procesní opatření Tribunálu ohledně kvalifikace opatření 1, 2 a 3 jako jediného zásahu nebo jako samostatných zásahů představují nový nepřijatelný žalobní důvod.
- 87 Je třeba připomenout, že podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu nelze v průběhu řízení předkládat nové důvody, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Nicméně důvod nebo argument, který přímo nebo nepřímo rozšiřuje důvod dříve uvedený v návrhu na zahájení řízení a je s ním úzce spojen, musí být prohlášen za přípustný (viz rozsudek ze dne 11. března 2020, Komise v. Gmina Miasto Gdynia a Port Lotniczy Gdynia Kosakowo, C-56/18 P, EU:C:2020:192, bod 66 a citovaná judikatura).
- 88 V projednávané věci, jak vyplývá z bodů 81 a 82 výše, všechny žalobní důvody a argumenty předložené žalobkyní v její žalobě spočívají na předpokladu, že každé z opatření 1, 2 a 3 musí být posuzováno odděleně a že se toto posouzení musí týkat individuálně každého věřitele dotčeného těmito opatřeními. Kromě toho žalobkyně několikrát v žalobě a replice zdůrazňuje, že Komise měla prokázat, že každé z těchto opatření, přijaté jednotlivě, a následně jednání každého z věřitelů v kontextu každého z těchto opatření, bylo přičitatelné státu a poskytovalo mu výhodu.

- 89 Pouhá skutečnost, že žalobkyně neuvedla tuto argumentaci jako samostatný žalobní důvod na podporu své žaloby, není rozhodující. Podle ustálené judikatury totiž musí být žaloba vykládána tak, aby jí byl přiznán užitečný účinek, a to tak, že se provádí její celkové posouzení (viz rozsudek ze dne 29. dubna 2020, Intercontact Budapest v. CdT, T-640/18, nezveřejněný, EU:T:2020:167, bod 25 a citovaná judikatura).
- 90 Za těchto okolností argumenty vznesené žalobkyní v odpovědi na organizační procesní opatření Tribunálu, shrnuté v bodě 84 výše, doplňují a dále rozvíjejí argumentaci již uvedenou v žalobě, jakož i v replice, takže představují rozšíření této argumentace a jsou s ní úzce spjaty. Takové argumenty tudíž nelze kvalifikovat jako nový žalobní důvod ve smyslu čl. 84 odst. 1 jednacího řádu.
- 91 Ostatně otázka, zda opatření 1, 2 a 3 představují tři různé zásahy, anebo spíše jediný zásah, je nezbytným předpokladem soudního přezkumu legality napadeného rozhodnutí. Za účelem ověření, zda se Komisi podařilo právně dostačujícím způsobem prokázat, že dotčená opatření jsou přičitatelná státu a poskytují selektivní hospodářskou výhodu, je totiž nezbytné nejprve určit, zda musí být tato kritéria splněna pro každé opatření přijaté samostatně nebo pro všechna opatření, která jsou pojímána jako jediný zásah.
- 92 Z toho vyplývá, že námitka nepřípustnosti vznesená Komisí musí být zamítnuta.

b) Ke kvalifikaci opatření 1, 2 a 3 jako tří samostatných zásahů, anebo jako jediného zásahu

- 93 V napadeném rozhodnutí měla Komise za to, že opatření 1, 2 a 3 jsou neoddělitelně spojena a sledují stejný hlavní cíl, jak byl objasněn memorandem a veřejnými prohlášeními rumunských orgánů (dále jen „veřejná prohlášení“), a sice podporovat a udržet žalobkyni na trhu a chránit pracovní místa jejich zaměstnanců, s ohledem na stejnou totožnost poskytovatelů těchto opatření, časovou posloupnost těchto opatření, jejich cíl a situaci žalobkyně v okamžiku přijetí každého z těchto opatření. Komise má za to, že opatření 3 nelze přiměřeně oddělit od opatření 1 a 2 a všechna tato opatření představují řadu vzájemně propojených zásahů, které lze přičíst státu a které žalobkyni poskytly výhodu, jak naznačuje memorandum (bod 6.1.2.4 napadeného rozhodnutí).
- 94 Podle judikatury nelze vyloučit, že bude třeba pro účely uplatnění čl. 107 odst. 1 SFEU nahlížet na několik po sobě jdoucích zásahů státu jako na jediný zásah. Tak tomu může být zejména tehdy, když po sobě jdoucí zásahy vykazují zejména z hlediska jejich časové posloupnosti, jejich cíle a situace podniku v době těchto zásahů natolik úzké vazby, že je nemožné je od sebe oddělit (rozsudek ze dne 19. března 2013, Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise a další a Komise v. Francie a další, C-399/10 P a C-401/10 P, EU:C:2013:175, body 103 a 104).
- 95 Za tímto účelem se Komise musí opírat o všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jako jsou kromě kritérií uvedených v bodě 94 výše i účel, povaha a kontext dotčených zásahů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. září 2010, Řecko a další v. Komise, T-415/05, T-416/05 a T-423/05, EU:T:2010:386, body 176 a 178, a ze dne 15. ledna 2015, Francie v. Komise, T-1/12, EU:T:2015:17, body 45 až 48), totožnost poskytovatelů nebo příjemců těchto zásahů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. ledna 2015, Francie v. Komise, T-1/12, EU:T:2015:17, body 38, 47 a 48) a otázka, zda jednotlivé dotčené zásahy byly stanoveny nebo byly předvídatelné v okamžiku prvního zásahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. března 2020, Valencia Club de Fútbol v. Komise, T-732/16, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2020:98, bod 169).

96 Je tedy třeba přezkoumat, zda s ohledem na kritéria připomenutá v bodech 94 a 95 výše mohla mít Komise za to, aniž se dopustila nesprávného posouzení, že opatření 1, 2 a 3 představují jediný státní zásah.

1) K předmětu a povaze opatření 1, 2 a 3

97 V napadeném rozhodnutí se Komise, přinejmenším výslovně, nezabývala odlišnostmi nebo podobnostmi předmětu a povahy opatření 1, 2 a 3.

98 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že předmět a povaha tří dotčených opatření jsou odlišné. Opatření 1 tak bylo přijato AAAS, jenž jednal jako „klasický“ věřitel, zatímco opatření 2 se vyznačovalo existencí situace vzájemné technologické závislosti mezi poskytovatelem tohoto opatření, společností CET Govora, a příjemcem, tedy žalobkyní. Pokud jde o opatření 3, toto opatření je vrcholným bodem insolvenčního řízení zahájeného proti žalobkyni.

99 Je třeba uvést, podobně jako učinila žalobkyně, že předmět a povaha opatření 1, 2 a 3 nejsou totožné. Opatření 1 spočívá v nevymáhání a akumulaci dluhů AAAS. Jedná se v podstatě o pasivní jednání AAAS, když po relativně krátkou dobu čtyř měsíců nepřistoupil k vymáhání svých pohledávek vůči žalobkyni. Kromě toho akumulace pohledávek AAAS během tohoto období nespočívala ve sjednání nových pohledávek během tohoto období, ale pouze v akumulaci úroků vzniklých z již existujících pohledávek. Opatření 2 spočívá v průběžných neuhrazených dodávkách surovin a v akumulaci dluhů bez vhodných opatření na ochranu pohledávek společnosti CET Govora. Opatření 3 spočívá v aktivním jednání ze strany AAAS, ANE, společností Salrom a Electrica, jímž zrušily část svých pohledávek v rámci plánu reorganizace.

100 Každé z těchto opatření se tak vyznačuje specifickým předmětem a povahou. Kromě toho, jak uvádí žalobkyně, a jak vyplývá zejména z bodů 246, 248 a 251 odůvodnění napadeného rozhodnutí, opatření 2 bylo přijato společností CET Govora ve velmi zvláštním kontextu vyznačujícím se vzájemnou technologickou závislostí existující mezi společností CET Govora a žalobkyní, jelikož na straně jedné byla žalobkyně významným odběratelem zejména průmyslové páry dodávané společností CET Govora, a na straně druhé činnosti společnosti CET Govora závisely na dodávkách průmyslové vody žalobkyní. Pokud jde o opatření 3, toto opatření je z hlediska svého předmětu a povahy rovněž odlišné od opatření 1 a 2, jelikož spočívá v částečném zrušení pohledávek některých věřitelů v rámci plánu reorganizace, což není případ opatření 1 a 2.

2) K poskytovatelům opatření 1, 2 a 3

101 V bodě 286 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla „stejnou totožnost subjektů, které opatření schválily [poskytovatelů opatření]“.

102 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že poskytovatelé opatření 1, 2 a 3 byli rozdílní a při přijímání těchto opatření se nacházeli v odlišných situacích.

103 Je třeba uvést, podobně jako učinila žalobkyně, že AAAS je poskytovatelem podpory v rámci opatření 1, že společnost CET Govora je poskytovatelkou podpory v rámci opatření 2 a že AAAS, ANE, společnosti Salrom a Electrica jsou poskytovateli podpory v rámci opatření 3. Jedná se tedy o různé poskytovatele, s výjimkou AAAS, který se objevuje v opatřeních 1 a 3.

104 Tito různí poskytovatelé jsou navíc subjekty s odlišnou právní povahou. Zatímco AAAS je součástí veřejné správy, ANE, Salrom a CET Govora jsou veřejnými podniky a Electrica je podnikem, jehož většinu základního kapitálu vlastní od července 2014 soukromé osoby.

3) K časové posloupnosti opatření 1, 2 a 3

105 V bodě 286 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odůvodnila svůj závěr, podle kterého tři dotčená opatření představovala jediný státní zásah, zejména „časovou posloupností dotčených opatření“, aniž dále rozvedla posouzení tohoto kritéria.

106 Žalobkyně tvrdí, že mezi přijetím opatření 1 a 2 na straně jedné a opatřením 3 na straně druhé je časový odstup téměř tři roky.

107 V tomto ohledu je třeba uvést, že opatření 1 a 2 se vztahují ke stejnému období, a sice období od září 2012 do ledna 2013. Naproti tomu k částečnému zrušení dluhů žalobkyně, které je předmětem opatření 3, došlo v roce 2015 (viz bod 7 výše). Zatímco opatření 1 a 2 byla přijata současně, opatření 3 bylo přijato až o dva roky později.

108 Kromě toho žádná skutečnost v napadeném rozhodnutí nebo ve spise, který má Tribunál k dispozici, nenaznačuje, že opatření 3 bylo plánováno nebo bylo předvídatelné v okamžiku přijetí opatření 1 a 2, přičemž je třeba upřesnit, že toto kritérium patří mezi relevantní skutečnosti, které musí Komise zohlednit v souladu s judikaturou citovanou v bodě 95 výše.

4) K účelu opatření 1, 2 a 3

109 V bodech 285 a 286 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že opatření 1, 2 a 3 sledují stejný hlavní cíl, a to podporovat a udržovat žalobkyni na trhu a zajistit pracovní místa jejich zaměstnanců.

110 Žalobkyně tvrdí, že účel dotčených opatření nebyl stejný. Podle ní opatřením 1 měl AAAS za cíl „získat čas“ k posouzení její situace. Opatřením 2 se společnost CET Govora snažila chránit vlastní hospodářské zájmy vzhledem k její technologické závislosti na žalobkyni. Opatřením 3 měli poskytovatelé za cíl uspokojit své pohledávky a zároveň zrušit část těchto pohledávek za účelem maximalizace jejich vymáhání v rámci insolvenčního řízení.

111 Pokud jde o opatření 1, je třeba poznamenat, že v rámci jeho přezkumu Komise v podstatě vytýká AAAS určitou pasivitu během relativně krátkého období čtyř měsíců, během nichž AAAS nepřistoupil k vymáhání svých pohledávek od žalobkyně. Podle žalobkyně však rumunské právo bránilo AAAS přikročit k takovému vymáhání. Za těchto okolností se zdá obtížné přiřadit tomuto opatření jasný cíl.

112 Pokud jde o opatření 2, stačí poznamenat, že je nesporné, že jeho cílem bylo zejména chránit vlastní hospodářské zájmy společnosti CET Govora, a dokonce zajistit její přežití na trhu v kontextu vyznačujícím se vzájemnou technologickou závislostí existující mezi společnostmi CET Govora a žalobkyní, jak bylo uvedeno v bodě 100 výše.

113 Pokud jde o cíl opatření 3, je třeba připomenout, že toto opatření spadá do rámce insolvenčního řízení, v jehož průběhu hlasovali jak veřejní věřitelé, tak soukromí věřitelé ve prospěch plánu reorganizace zahrnujícího částečné zrušení pohledávek, které měli tito věřitelé vůči žalobkyni.

Tímto zrušením přitom tito věřitelé sledovali dvojí cíl spočívající v restrukturalizaci žalobkyně a vymáhání svých zbývajících pohledávek nebo jejich části. Účel opatření 3 se tak neshodoval s účelem opatření 1 a 2.

5) K situaci žalobkyně v okamžiku přijetí opatření 1, 2 a 3

114 V bodě 286 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odůvodnila svůj závěr, že tři dotčená opatření představují pouze jeden zásah, odkazem na „situaci podniku (s ohledem na finance a rizika) v době, kdy bylo rozhodnuto o přijetí každého opatření, tj. skutečnost, že se společnost Oltchim blížila platební neschopnosti“.

115 Žalobkyně však zdůrazňuje, že její situace v okamžiku přijetí opatření 3 se lišila od její situace v okamžiku přijetí opatření 1 a 2, jelikož opatření 3 bylo přijato v rámci insolvenčního řízení, které bylo vůči ní zahájeno.

116 Zprvce Tribunál konstatuje, že v období dotčeném opatřeními 1 a 2 nebylo proti žalobkyni zahájeno žádné insolvenční řízení. Opatření 3 naproti tomu spadá do rámce insolvenčního řízení zahájeného proti žalobkyni dne 30. ledna 2013. Právní situace, v níž se nacházela žalobkyně v době, kdy bylo přijato opatření 3, se tedy lišila od situace, která převládala při provádění opatření 1 a 2.

117 Zadruhé z bodů 77 a 78 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že také finanční situace žalobkyně se vyvinula od doby, na kterou se vztahují opatření 1 a 2, do okamžiku přijetí opatření 3. Během insolvenčního řízení totiž žalobkyně před schválením plánu reorganizace provedla opatření na snížení svých nákladů, když rozhodla zejména o propuštění svých zaměstnanců, o výměně elektrolyzéro v hlavním výrobním zařízení a o obnovení provozu závodu na výrobu oxoalkoholů. Tato opatření umožnila žalobkyni zlepšit její hospodářské a finanční výsledky, jelikož její obrat za rok 2015 vzrostl o 31 % v porovnání s rokem 2014 a o 59 % v porovnání s rokem 2013 a její zisk před odečtením úroků, daní, odpisů a amortizace (EBITDA) se rovněž zlepšil.

6) Ke kontextu, v němž byla přijata opatření 1, 2 a 3

118 V bodech 285, 288 a 290 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla Komise za to, že tři dotčená opatření jsou vnitřně spojena a jsou neoddělitelná rovněž z důvodu kontextu, v němž byla přijata, který se vyznačoval zejména existencí memoranda a určitých veřejných prohlášení rumunských orgánů.

119 Žalobkyně tvrdí, že ani memorandum, ani veřejná prohlášení neumožňují mít za to, že dotčená opatření byla vnitřně spojena a byla neoddělitelná, jelikož mezi memorandumem a uvedenými opatřeními v podstatě neexistuje žádná souvislost. Žalobkyně zdůrazňuje, že memorandum pouze stanovilo rámec spolupráce mezi jejími hlavními věřiteli a akcionáři, jak veřejnými, tak soukromými, a že neobsahovalo žádnou povinnost státu nebo jiných veřejnoprávních subjektů poskytnout jí státní podporu. Toto memorandum ani neobsahovalo smluvní závazky týkající se prominutí pohledávek. Ani veřejná prohlášení neprokazují, že by stát vůči ní přijal závazky.

i) K memorandu

- 120 Zprv je třeba na úvod konstatovat, že Komise nekvalifikovala memorandum jako opatření představující státní podporu. Jedná se tedy pouze o prvek kontextu, v němž byla dotčená opatření přijata.
- 121 Zadruhé je třeba uvést, že memorandum bylo podepsáno nejen zástupci správy, ale rovněž veřejnými podniky a dvěma soukromými bankami, které patřily k hlavním věřitelům žalobkyně. Komise netvrdí, že tito věřitelé byli státem donuceni podepsat uvedené memorandum. Okolnost, že se jak veřejní, tak soukromí věřitelé rozhodli memorandum podepsat, naznačuje, že přinejmenším někteří signatáři memoranda mohli být při podepsání memoranda vedeni ochranou vlastních hospodářských zájmů, a nikoliv údajným cílem podporovat a udržet žalobkyni na trhu.
- 122 Zatřetí je třeba uvést, že někteří poskytovatelé údajných podpůrných opatření, a sice CET Govora v rámci opatření 2 a ANE v rámci opatření 3, nejsou smluvními stranami uvedeného memoranda.
- 123 Začtvrté, pokud jde o obsah memoranda, toto memorandum v podstatě stanovilo, že se jeho signatáři zavazují spolupracovat za účelem vypracování strategie zaručující dlouhodobou životaschopnost žalobkyně, která jí umožní dosáhnout trvalé úrovně rentability, solventnosti a likvidity, zejména s cílem chránit její věřitele a zajistit její reorganizaci. Memorandum obsahovalo závazky signatářských bank, státu a žalobkyně za účelem zajištění provádění této strategie.
- 124 Žádné ustanovení memoranda však ani výslovně, ani implicitně nezmiňuje opatření 1, 2 a 3. Konkrétně žádné ustanovení tohoto memoranda neukládá AAAS povinnost nepřístupit k vymáhání svých pohledávek vůči žalobkyni nebo nepodniknout jiné kroky vůči žalobkyni s cílem chránit své pohledávky, což je předmětem opatření 1. Stejně tak žádné ustanovení tohoto memoranda neukládá AAAS, ANE, společností Salrom nebo Electrica povinnost přijmout jakékoli zrušení jejich pohledávek, ani povinnost schválit daný plán reorganizace, což je předmětem opatření 3. Pokud jde o opatření 2, stačí uvést, že jeho jediný poskytovatel, a to společnost CET Govora, nebyl smluvní stranou uvedeného memoranda.
- 125 Ustanovení 8.1 memoranda navíc stanovilo následující:
- „Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat jako vzdání se, omezení, anebo pozastavení práv, výsad nebo zájmů jedné smluvní strany na základě smlouvy, jejíž je smluvní stranou nebo jež by mohly vyplývat z použitelných právních předpisů. S cílem zabránit jakýmkoli nejasnostem se smluvní strany dohodly, že tato dohoda nemůže být vykládána jako moratorium na pozastavení plateb nebo restrukturalizaci, ani jako povinnost bank, společnosti Electrica nebo [AAAS] dohodnout se na splátkovém kalendáři dluhu anebo na jakémkoli jiném restrukturalizačním opatření či poskytnout financování, provést zrušení dluhů, pozastavení plateb nebo jiných obdobných opatření ve vztahu k společnosti Oltchim.“
- 126 Toto ustanovení memoranda tak výslovně stanovilo, že „[s] cílem zabránit jakýmkoli nejasnostem“ toto memorandum neukládá jeho signatářům povinnost vzdát se svých pohledávek vůči žalobkyni, ani přijmout jakýkoli plán reorganizace, ani všeobecně vzdát se jakéhokoliv smluvního nebo jiného práva vůči žalobkyni.

127 Zapáté z konstatování učiněných Komisí v napadeném rozhodnutí vyplývá, že údajný dopad memoranda byl ve skutečnosti odlišný, pokud jde o každé ze tří dotčených opatření a každého poskytovatele údajných podpor. Svědčí o tom následující příklady. Pokud jde o opatření 1, jak vyplývá z bodu 231 odůvodnění napadeného rozhodnutí, skutečnost, že společnost Electrica podepsala memorandum, jí přesto nebránila v přijetí opatření k vymáhání jejích pohledávek od listopadu 2012, na rozdíl od AAAS, který rovněž podepsal memorandum. Pokud jde o opatření 2, jak uvádí žalobkyně a jak vyplývá z bodů 255 až 257 a 263 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani skutečnost, že společnost Salrom podepsala memorandum, jí nebránila jednat jako soukromý věřitel, což vedlo Komisi k závěru, že společnost Salrom neposkytla žalobkyni státní podporu v rámci opatření 2. Pokud jde o opatření 3, stačí uvést, že jak vyplývá z poznámky pod čarou č. 84 napadeného rozhodnutí, CFR Marfă, veřejnoprávní podnik, který je smluvní stranou memoranda, hlasoval proti schválení plánu reorganizace.

128 S ohledem na obsah memoranda a jednání jeho jednotlivých signatářů v rámci opatření 1, 2 a 3 se tedy jeví, že memorandum mělo pouze omezený dopad na působnost těchto opatření a dále že jeho případný dopad na každé z těchto opatření nebyl stejný.

129 Tento závěr není zpochybněn skutečností zdůrazněnou Komisí, že memorandum podepsali zástupci tří ministerstev a schválil ho předseda vlády. Jak tvrdí žalobkyně, v době rozhodné z hlediska skutkového stavu byla ve většinovém vlastnictví státu a ona sama byla smluvní stranou memoranda, takže podpis memoranda vysokými státními úředníky patrně vyplývá z právního rámce upravujícího organizaci a fungování jejích hlavních státních akcionářů. V každém případě tato okolnost nic nemění na obsahu memoranda a nebránila ani jednotlivým signatářům memoranda jednat odlišným a nekoordinovaným způsobem v rámci každého z dotčených opatření, jak bylo uvedeno v bodě 127 výše.

ii) K veřejným prohlášením

130 V bodě 285 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise s odkazem na jeho další body odůvodnění rovněž odkázala na několik veřejných prohlášení rumunských orgánů, aby prokázala, že tři dotčená opatření byla součástí celkové strategie směřující k zachování činnosti žalobkyně a k zabránění její likvidaci.

131 Úvodem je třeba konstatovat, že Komise nekvalifikovala veřejná prohlášení jako opatření představující státní podpory.

132 Je tedy třeba přezkoumat, zda veřejná prohlášení mohou jako prvky kontextu prokázat, že opatření 1, 2 a 3 mezi sebou měla natolik úzké vazby, že je nebylo možno od sebe oddělit, takže je třeba je považovat za jedinou státní podporu.

133 Komise odkázala na následující prohlášení:

- Prohlášení rumunského předsedy vlády v novinovém článku ze dne 1. října 2012, ve kterém zejména prohlásil, že „dnes vysvětlíme náhradní plán na obnovení činnosti, záchranu pracovních míst a přípravu nového privatizačního procesu za velmi rozdílných, podstatně lepších podmínek“, že v blízké době bude představen „plán na obnovení činnosti společnosti Oltchim“, že orgány za tímto účelem oficiálně zahájily jednání se všemi hlavními věřiteli (bod 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Toto prohlášení oznamuje začátek jednání, která vedla k přijetí memoranda o přibližně jeden a půl měsíce později. Nemá tedy ve vztahu k samotnému memorandu samostatný obsah.

- Prohlášení státního tajemníka ministerstva hospodářství ze dne 17. října 2012, ve kterém oznámil částečné obnovení provozu žalobkyně a záměr vlády poskytnout jí podporu na záchranu (bod 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Uvedená „podpora na záchranu“ však nebyla poskytnuta a v každém případě není předmětem napadeného rozhodnutí.
- Prohlášení ministra hospodářství ze dne 15. listopadu 2012, ve kterém v podstatě prohlásil, že „[m]yšlenka týkající se insolvence je vyloučena, dokud budeme jednat s hlavními věřiteli [Oltchim]“ a oznámil přijetí memoranda, které bylo podepsáno o osm dnů později a jehož cílem podle tohoto prohlášení bylo „umožnit obnovení provozu, záchranu a kontrolovanou restrukturalizaci společnosti Oltchim se souhlasem věřitelů“ (bod 30 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dopad tohoto prohlášení je omezený, neboť na rozdíl od toho, co uvedený ministr oznámil, bylo přibližně o dva měsíce později zahájeno insolvenční řízení. Dále toto prohlášení pouze oznamuje podpis memoranda, a nemá tedy ve vztahu k tomuto memorandu samostatný obsah.
- Prohlášení vedoucích pracovníků odborového svazu zaměstnanců žalobkyně [bod 204 písm. b) odůvodnění a poznámka pod čarou č. 72 napadeného rozhodnutí]. Nicméně vzhledem k tomu, že tato prohlášení nejsou prohlášeními zástupců státu, jsou irelevantní.
- Novinový článek ze dne 26. ledna 2013, ve kterém je uvedeno, že bývalý ministr hospodářství hovořil o důsledcích neúspěchu privatizace žalobkyně, přičemž zejména uvedl, že považoval „vstup společnosti Oltchim [...] do insolvenčního řízení za šanci na restrukturalizaci a zhodnocení životaschopných částí“ [bod 204 písm. c) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. Toto prohlášení neobsahuje žádný závazek státu.
- Novinový článek ze dne 29. března 2013, podle kterého rumunský předseda vlády v podstatě uvedl, že Komise neschválila poskytnutí státní podpory žalobkyni, že z tohoto důvodu musí získat financování ze strany bank a obchodníků a že vláda má „zájem na zachování pracovních míst“ [bod 204 písm. d) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. V tomto prohlášení se na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, uvádí, že dotýčný členský stát neměl v úmyslu poskytnout žalobkyni státní podporu. Pokud jde o skutečnost, že vláda „měla zájem“, aby byla zachována pracovní místa, Tribunál v tom nevidí žádnou možnou výtku ani nepřímý důkaz o vůli státu poskytnout žalobkyni podporu.
- Prohlášení ministra hospodářství z března 2013, ve kterém uvedl, že upřednostňuje najít strategického investora do kapitálu žalobkyně, což by bylo důležitější než prodejní cena [bod 204 písm. e) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. Toto prohlášení neobsahuje žádný závazek ze strany rumunských orgánů.
- Prohlášení ministra hospodářství ze dne 30. května 2013, ve kterém uvedl, že „kromě obchodní značky má společnost Oltchim významný počet patentů v hodnotě milionů eur“ a že „likvidace této společnosti by znamenala likvidaci cenného duševního vlastnictví“ [bod 204 písm. f) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. Toto prohlášení přitom nijak nesouvisí s dotčenými opatřeními.
- Prohlášení ministra hospodářství ze dne 9. července 2013, ve kterém zejména tvrdil, že „existují řešení k záchraně společnosti“, že žalobkyně je otázkou dotýkající se „hrdosti a národní důstojnosti“, „což je důvod pro její záchranu“ [bod 204 písm. g) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. I když je pravda, že toto prohlášení naznačuje, že si rumunské orgány přály žalobkyni „zachránit“, jedná se o pouhé prohlášení politické povahy, které má uklidnit

zaměstnance a obecněji veřejnost. Toto prohlášení navíc neobsahuje žádný jasný, přesný, konkrétní a pevný závazek rumunských orgánů přijmout plán reorganizace, jehož obrysy nebyly v době tohoto prohlášení ještě známy.

- Prohlášení ministra hospodářství ze září 2013, ve kterém v podstatě uvedl, že věřitelé žalobkyně v blízké době schválí „financování“, že žalobkyně získá úvěry od soukromých bank a že „Oltchim č. 2“ již nebude mít dluhy „na konci září“ [bod 204 písm. h) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. Zdá se, že toto prohlášení odkazuje na soukromé financování a neobsahuje žádný jasný, přesný, konkrétní a pevný závazek státu. Kromě toho skutečnost, že se uvedený ministr vyslovil „proti likvidaci velkých veřejných podniků“, rovněž odráží pouhé prohlášení politické povahy, které neobsahuje žádný jasný závazek státu.
- Prohlášení rumunského předsedy vlády ze dne 19. února 2014, v němž vyzval nového ministra hospodářství, aby se zabýval „problémem souvisejícím se společností Oltchim“, a dodal, že „si nepřeje, aby situace eskalovala [...] kvůli politické neschopnosti“ [bod 204 písm. i) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. Toto prohlášení je velmi všeobecné.
- Prohlášení ministra hospodářství z roku 2014, podle kterých žalobkyně „představuje podnik národního a strategického významu“, „investoři mají zájem převzít také rafinérii Arpechim“ a že „společnost Oltchim nebude nikdy uzavřena“ [bod 204 písm. j) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. I kdyby toto posledně uvedené tvrzení mohlo naznačovat, že rumunské orgány chtěly zabránit uzavření žalobkyně, nic to nemění na tom, že uvedené prohlášení není dostatečně specifické a konkrétní.

134 Kromě toho pouhá skutečnost, že veřejní a soukromí věřitelé zohledňují veřejná prohlášení odpovědných osob k určení svého chování na trhu, nestačí k prokázání, že mezi opatřeními 1, 2 a 3 existovaly tak úzké vazby, že je nelze oddělit.

135 Kromě toho, pokud jde konkrétně o opatření 3 přijaté dne 9. března 2015, tato různá veřejná prohlášení mu předcházela přibližně o jeden nebo dva roky, přičemž datem prohlášení, které je nejbližší datu tohoto opatření, byl 3. červen 2014, tedy přibližně devět měsíců před přijetím uvedeného opatření. I když tedy tato prohlášení mohou být vzata v úvahu jakožto prvek kontextu, nebylo s ohledem na čas, který uplynul mezi těmito prohlášeními a datem přijetí opatření 3, prokázáno, že měla s uvedeným opatřením dostatečně úzkou spojitost.

136 I když tedy Komise mohla platně zohlednit uvedená prohlášení jako součást kontextu, v němž byla přijata opatření 1, 2 a 3, z jejich znění nevyplývá, že mezi opatřeními 1, 2 a 3 existovaly tak úzké vazby, že je nebylo možno od sebe oddělit, takže je bylo třeba považovat za jedinou státní podporu.

7) Závěry

137 Vzhledem ke všem kritériím stanoveným v judikatuře citované v bodech 94 a 95 výše, zejména k předmětu a povaze opatření 1, 2 a 3, odlišné totožnosti jejich poskytovatelů, časové posloupnosti těchto opatření, skutečnosti, že nebyla plánována nebo nebyla předvídatelná v okamžiku prvního zásahu, jejich účelu, situaci žalobkyně v okamžiku provádění každého z nich, jakož i kontextu, v němž byla tato opatření přijata, je třeba dospět k závěru, že na rozdíl od toho, co Komise uvedla v bodě 6.1.2.4 napadeného rozhodnutí, dotčená opatření mezi sebou nemají tak úzké vazby, že by je nebylo možno oddělit. Opatření 1, 2 a 3 proto musí být pro účely použití čl. 107 odst. 1 SFEU považována za tři odlišné zásahy.

2. Ke kvalifikaci opatření jako státních podpor

- 138 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se pro kvalifikaci opatření jako „státní podpory“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU vyžaduje, aby byly splněny všechny následující podmínky. Zaprvé se musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků. Zadruhé tento zásah musí být způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy. Zatřetí musí selektivně zvýhodňovat příslušného příjemce. Začtvrté musí nebo může narušovat hospodářskou soutěž (viz rozsudek ze dne 21. října 2020, Eco TLC, C-556/19, EU:C:2020:844, bod 18 a citovaná judikatura).
- 139 V rámci kontroly státních podpor je Komise v zásadě povinna v napadeném rozhodnutí existenci státní podpory prokázat. Komisi v napadeném rozhodnutí totiž přísluší prokázat, že podmínky existence státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU byly splněny (viz rozsudek ze dne 24. září 2019, Nizozemsko a další v. Komise, T-760/15 a T-636/16, EU:T:2019:669, body 194 a 196 a citovaná judikatura).
- 140 V projednávané věci žalobkyně nepochybně, že opatření 1 a 2 zahrnují státní prostředky a jsou přičitatelná státu. Naproti tomu zpochybňuje, že tato podmínka je splněna, pokud jde o opatření 3. Kromě toho má žalobkyně za to, že jí žádné z dotčených opatření neposkytuje výhodu.

a) K existenci převodu státních prostředků v rámci opatření 3 a k přičitatelnosti tohoto opatření státu

- 141 V bodě 6.1.1.3 napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že zrušení části jejich pohledávek ze strany AAS, Electrica, Salrom, CET Govora a ANE v rámci plánu reorganizace znamená převod státních prostředků a je přičitatelné státu.
- 142 Na prvním místě žalobkyně v podstatě tvrdí, že částečné zrušení pohledávek společnosti Electrica v rámci opatření 3 neznamenalo převod státních prostředků, a zadruhé, že opatření 3 posuzované jako celek nebylo přičitatelné státu.

1) K otázce, zda částečné zrušení pohledávek společnosti Electrica v rámci plánu reorganizace znamenalo převod státních prostředků

- 143 Žalobkyně uvádí, že v červenci 2014 byla společnost Electrica, která byla až do té doby veřejným podnikem, privatizována, takže od tohoto data již nebyla veřejným podnikem pod dominantním vlivem státu. Prostředky společnosti Electrica tudíž nebyly státními prostředky, takže zrušení části pohledávek, které měl tento podnik vůči žalobkyni, neznamenalo žádný převod státních prostředků.
- 144 Komise v podstatě tvrdí, že otázka, zda společnost Electrica byla veřejným podnikem, není v projednávané věci relevantní, jelikož Rumunsko sehrálo zásadní úlohu při provádění opatření 3 a při volbě způsobů jeho financování.
- 145 V napadeném rozhodnutí Komise uvedla, že od července 2014 byla většina podílů společnosti Electrica v soukromém vlastnictví, přičemž stát vlastnil pouze 48,78 % jejího kapitálu.

- 146 Napadené rozhodnutí neobsahuje žádný další důvod týkající se situace společnosti Electrica, jak se jevila po její privatizaci, který by mohl vysvětlit důvody, proč měla Komise za to, že částečné zrušení jejich pohledávek v rámci opatření 3 znamená převod státních prostředků.
- 147 Podle judikatury platí, že k tomu, aby zvýhodnění mohla být kvalifikována jako „podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, musí být poskytnuta přímo nebo nepřímo ze státních prostředků (viz rozsudek ze dne 13. září 2017, ENEA, C-329/15, EU:C:2017:671, bod 20 a citovaná judikatura). Pojem zásah „ze státních prostředků“ ve smyslu tohoto ustanovení tak zahrnuje kromě zvýhodnění poskytovaných přímo státem i podpory poskytované prostřednictvím veřejnoprávních nebo soukromých organizací, které byly tímto státem určeny nebo zřízeny za účelem správy podpory (viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, EViasat Broadcasting UK v. TV2/Danmark, C-657/15 P, EU:C:2017:837, bod 45 a citovaná judikatura). Článek 107 odst. 1 SFEU totiž zahrnuje veškeré finanční prostředky, které mohou orgány veřejné moci použít k podpoře podniků, aniž je rozhodné, zda tyto prostředky trvale patří do majetku státu, či nikoli. I když částky odpovídající dotyčné podpoře nejsou trvale ve vlastnictví státní pokladny, skutečnost, že zůstávají neustále pod veřejnou kontrolou, a tudíž jsou k dispozici příslušným vnitrostátním orgánům, stačí k tomu, aby byly kvalifikovány jako „státní prostředky“ (viz rozsudek ze dne 15. května 2019, Achema a další, C-706/17, EU:C:2019:407, bod 53 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz také rozsudky ze dne 17. července 2008, Essent Netwerk Noord a další, C-206/06, EU:C:2008:413, bod 70 a citovaná judikatura, a ze dne 13. září 2017, ENEA, C-329/15, EU:C:2017:671, bod 25 a citovaná judikatura).
- 148 V projednávané věci Komise nezpochybňuje tvrzení žalobkyně, podle kterého Rumunsko od července 2014 již nekontrolovalo většinu hlasovacích práv ve společnosti Electrica, nemohlo jmenovat většinu členů správních, řídicích nebo dozorcích orgánů tohoto podniku a nemělo žádné zvláštní právo podle stanov tohoto podniku, které by mu umožňovalo kontrolovat jeho rozhodnutí.
- 149 Žádná skutečnost ve spise, který má Tribunál k dispozici, neumožňuje dospět k závěru, že prostředky společnosti Electrica použité v rámci opatření 3 byly neustále pod veřejnou kontrolou, a tedy k dispozici příslušným vnitrostátním orgánům ve smyslu judikatury citované v bodě 147 výše.
- 150 Pouhá skutečnost, že takový podnik, jako je Electrica, podepsal v roce 2012 memorandum (bod 203 odůvodnění napadeného rozhodnutí), neznamená, že jeho prostředky byly pod kontrolou státu. V každém případě při provádění opatření 3, v roce 2015, již stát prostředky společnosti Electrica nekontroloval.
- 151 Stejně tak skutečnost, že soukromý podnik může zohlednit veřejná prohlášení orgánů (bod 205 odůvodnění napadeného rozhodnutí) při rozhodování o svém jednání na trhu v případě, že neexistuje žádná jiná konkrétní skutečnost v tomto smyslu, rozhodně neznamená, že by jeho prostředky byly pod kontrolou státu nebo mu byly k dispozici.
- 152 Kromě toho skutečnost, kterou zdůraznila Komise, že pohledávky společnosti Electrica dotčené v rámci opatření 3 byly sjednány před její privatizací, je irelevantní, neboť jednak dluhy a pohledávky existující před privatizací podniku jsou obvykle promítnuty do prodejní ceny tohoto podniku a jednak rozhodnutí společnosti Electrica o schválení plánu reorganizace bylo přijato v roce 2015, tedy po její privatizaci.

- 153 Stejně tak skutečnost, že stát po privatizaci společnosti Electrica vlastnil 48,78 % jejího kapitálu a že si tak podle Komise zachoval „vysoký stupeň vlivu“ na obchodní politiku společnosti Electrica, v případě neexistence jiných konkrétních důkazů v tomto smyslu neznámá, že prostředky této společnosti byly neustále pod kontrolou státu nebo mu byly k dispozici ve smyslu judikatury citované v bodě 147 výše. Naopak analýza obsažená v bodech 148 až 152 výše naznačuje, že stát navzdory svému jistě významnému podílu na kapitálu společnosti Electrica, který se však stal menšinovým, nedisponoval žádným mechanismem, který by mu umožňoval kontrolovat způsob, jakým tento podnik spravoval své prostředky v rámci opatření 3.
- 154 Konečně Komise nemůže argumentovat ani rozsudkem ze dne 27. září 2012, Francie v. Komise (T-139/09, EU:T:2012:496). V tomto rozsudku Tribunál dospěl k závěru, že opatření podpory přijatá ve prospěch určitých organizací zemědělských producentů, financovaných částečně z dobrovolných soukromých příspěvků, vedla k převodu státních prostředků, a to v podstatě z důvodu, že francouzské orgány jednostranně rozhodovaly o opatřeních financovaných režimem podpor, jakož i o způsobech jejich provádění, zatímco příjemci uvedených opatření měli pouze možnost se rozhodnout, zda se budou či nebudou podílet na systému takto vymezeném státem, a to tím způsobem, že přijmou nebo odmítnou odvádět jím stanovené příspěvky. Na rozdíl od této věci přitom Komise v projednávané věci neprokázala, že rumunské orgány jednostranně rozhodly o způsobu, jakým měly být prostředky společnosti Electrica použity v rámci opatření 3.
- 155 Pokud jde o společnost Electrica Furnizare, jiného věřitele žalobkyně, jehož většinu akcií vlastnila společnost Electrica v letech 2011 až 2017, stačí konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí nekvalifikovala jednání této společnosti jako opatření představující státní podporu, takže argumenty účastníků řízení v tomto ohledu nemají vliv na legalitu napadeného rozhodnutí.
- 156 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komisi nepodařilo právně dostačujícím způsobem prokázat, že opatření 3 znamenalo převod státních prostředků, pokud jde o částečné zrušení pohledávek společnosti Electrica, a tudíž ani to, že představovalo státní podporu v rozsahu, v němž byla poskytnuta prostřednictvím této společnosti.

2) K přičitatelnosti zbývající části opatření 3 státu

- 157 Žalobkyně tvrdí, že zbývající část opatření 3, tedy částečné zrušení pohledávek AAAS, Salrom, CET Govora a ANE v rámci plánu reorganizace, nebyla přičitatelná státu.
- 158 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje. Tvrdí, že v napadeném rozhodnutí právně dostačujícím způsobem prokázala, že opatření 3 bylo přičitatelné státu.
- 159 V napadeném rozhodnutí Komise dospěla k závěru, že opatření 3 je přičitatelné státu zaprvé z důvodu, že podle rumunského práva v oblasti platební neschopnosti nemohl být plán reorganizace schválen bez souhlasu AAAS nebo společnosti CET Govora (bod 201 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zadruhé, tento plán vyhotovil insolvenční správce, který je součástí státu (bod 202 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zatřetí, uvedený plán byl schválen soukromými a veřejnými věřiteli, kteří v listopadu 2012 podepsali memorandum, které představovalo prostředek, který stát použil k udržení žalobkyně na trhu a k získání většiny požadované na schůzi věřitelů za účelem zajištění přijetí uvedeného plánu (body 202, 203 a 205 až 210 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Začtvrté, záměr státu udržet žalobkyni na trhu byl potvrzen veřejnými prohlášeními (bod 204 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zapáté Komise uvedla některé konkrétní skutečnosti prokazující přičitatelnost jednání ANE státu v rámci opatření 3 (body 212 až 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

160 Z judikatury vyplývá, že k tomu, aby mohla být zvýhodněna kvalifikována jako „podpory“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, musí být přičitatelná státu (viz rozsudek ze dne 13. září 2017, ENEA C-329/15, EU:C:2017:671, bod 20 a citovaná judikatura). V tomto ohledu je třeba uvést, že v případech, kdy příjemci poskytne výhodu orgán veřejné moci, lze opatření z podstaty věci přičíst státu, a to i v případě, kdy dotyčný orgán požívá právní nezávislosti na ostatních orgánech veřejné moci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 1996, Air France v. Komise T-358/94, EU:T:1996:194, bod 62).

161 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci čl. 1 písm. c) napadeného rozhodnutí definoval opatření 3 jako zrušení dluhu „na základě plánu reorganizace“ ze strany některých věřitelů, je třeba zkoumat, zda uvedený plán, jehož schválení věřiteli žalobkyně vedlo k částečnému zrušení jejího dluhu, byl jako celek přičitatelný státu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

162 Je totiž třeba konstatovat, že částečné zrušení některých dluhů v rámci opatření 3 nebylo jednostranným zrušením, o kterém rozhodli odděleně každý z dotčených věřitelů, ale kolektivním zrušením, k němuž došlo v rámci insolvenčního řízení, na které se vztahují zvláštní právní pravidla týkající se zejména většiny požadované v rámci schůze věřitelů pro schválení plánu reorganizace. Jinak řečeno, individuální hlasování určitého věřitele ve prospěch plánu nemohlo vést ke schválení uvedeného plánu, ledaže by jeho pohledávky samy o sobě splňovaly zákonné požadavky, pokud jde o většinu nezbytnou k tomuto účelu.

163 Je třeba rovněž konstatovat, že seznam věřitelů zahrnoval mnoho veřejných i soukromých věřitelů a hlasy ve prospěch tohoto plánu pocházely jak od veřejných věřitelů, tak od soukromých věřitelů.

164 Za těchto okolností je třeba za účelem ověření, zda Komise měla správně za to, že plán reorganizace je přičitatelný státu, nejprve ověřit, zda hlasování o schválení plánu reorganizace ze strany AAAS, ANE, Salrom a CET Govora bylo přičitatelné státu. Zadruhé bude třeba určit, zda věřitelé, jejichž hlasování ve prospěch schválení plánu reorganizace bylo přičitatelné státu, společně měli většinu požadovanou podle vnitrostátního práva ke schválení tohoto plánu.

i) K přičitatelnosti hlasování AAAS, Salrom, CET Govora a ANE státu

– K přičitatelnosti hlasování AAAS státu

165 Z bodů 186, 187 a 201 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise měla za to, že hlasování AAAS bylo přičitatelné státu zejména z důvodu, že AAAS je součástí veřejné správy a je podřízen vládě.

166 Tento závěr není žalobkyní zpochybňován.

– K přičitatelnosti hlasování společnosti Salrom státu

167 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné posouzení otázky, zda hlasování společnosti Salrom ve prospěch plánu reorganizace bylo přičitatelné státu. Skutečnost, že stát vlastnil většinu akcií ve společnosti Salrom, že jmenoval zástupce do jejího představenstva a že roční rozpočet společnosti Salrom musel být schválen státem, zajisté stačí k prokázání, že společnost Salrom je veřejným podnikem, ale nikoliv toho, že její hlasování ve prospěch schválení uvedeného plánu bylo přičitatelné státu.

- 168 Komise v podstatě tvrdí, že přičitatelnost hlasování společnosti Salrom státu vyplývá z „vysoké míry zásahu státu při definování opatření a způsobů jeho financování“, zejména z memoranda a veřejných prohlášení.
- 169 Zprvč Tribunal konstatuje, že v bodě 6.1.1.3 napadeného rozhodnutí (body 201 až 218 odůvodnění), věnovaném přičitatelnosti opatření 3 státu, Komise opomenula přezkoumat, zda bylo hlasování společnosti Salrom, věřitele žalobkyně a jejího dodavatele zejména solných roztoků, přičitatelné státu. Tento bod totiž obsahuje pouze dva odkazy na společnost Salrom, jeden v poznámce pod čarou 70 napadeného rozhodnutí, která pouze uvádí, že společnost Salrom byla jedním ze signatářů memoranda, a druhý v bodě 218 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, který je bodem odůvodnění uzavírajícím tento bod napadeného rozhodnutí a Komise v něm dospěla k závěru, že poskytnutí opatření 3 zejména ze strany společnosti Salrom lze přičíst státu. V témže bodě Komise všeobecně a bez konkrétní zmínky o společnosti Salrom odkázala na podpis memoranda některými věřiteli žalobkyně a na veřejná prohlášení, aby odůvodnila přičitatelnost opatření 3 státu.
- 170 V tomto ohledu je nesporné, že společnost Salrom byla v době přijetí opatření 3 veřejným podnikem. Nicméně podle judikatury nelze přičitatelnost opatření státu dovodit z pouhé okolnosti, že bylo přijato veřejným podnikem. I když stát může kontrolovat veřejný podnik a vykonávat dominantní vliv na jeho činnost, skutečný výkon této kontroly v konkrétním případě nelze automaticky předpokládat, přičemž je třeba upřesnit, že nelze požadovat, aby bylo na základě přesného pokynu prokázáno, že veřejné orgány konkrétně pobídly veřejný podnik k přijetí dotčeného opatření podpory (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise C-482/99, EU:C:2002:294, body 51 až 53).
- 171 V případě výhod poskytnutých veřejnými podniky je nezbytné přezkoumat, zda veřejné orgány musí být považovány za orgány, které se nějakým způsobem podílely na přijetí dotčeného opatření, přičemž přičitatelnost státu lze vyvodit ze souboru nepřímých důkazů vyplývajících z okolností projednávané věci a z kontextu, ve kterém bylo toto opatření přijato. V tomto ohledu již Soudní dvůr vzal v úvahu zejména skutečnost, že dotčená entita nemohla přijmout napadené rozhodnutí, aniž zohlednila požadavky orgánů veřejné moci, nebo že kromě základních prvků, které spojují veřejné podniky se státem, musely tyto podniky, jejichž prostřednictvím došlo k poskytnutí podpor, zohlednit směrnice vydané veřejným orgánem. K učinění závěru, že je opatření podpory přijaté veřejným podnikem přičitatelné státu, by mohly být případně relevantní další nepřímé důkazy, jako jsou zejména začlenění tohoto podniku do struktur veřejné správy, povaha jeho činností a jejich výkon na trhu za běžných podmínek hospodářské soutěže se soukromými hospodářskými subjekty, právní postavení podniku, který podléhá veřejnému právu nebo obecnému právu společností, intenzita dohledu vykonávaného veřejnými orgány nad řízením podniku nebo jakýkoliv jiný nepřímý důkaz, který v konkrétním případě svědčí o účasti nebo o nepravděpodobnosti neúčasti veřejných orgánů na přijetí daného opatření, s ohledem rovněž na rozsah tohoto opatření, jeho obsah nebo podmínky, které obsahuje (rozsudek ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise, C-482/99, EU:C:2002:294, body 52, 55 a 56).
- 172 Je přitom třeba uvést, že v bodě 6.1.1.3 napadeného rozhodnutí Komise kromě toho, že konstatovala existenci memoranda a veřejných prohlášení, neuvedla existenci takových nepřímých důkazů, jako jsou nepřímé důkazy zmíněné v bodě 171 výše, které by umožnily prokázat přičitatelnost jednání společnosti Salrom státu v rámci opatření 3.

- 173 Pokud jde o skutečnost, že společnost Salrom podepsala memorandum, je třeba konstatovat, podobně jako to učinila žalobkyně, že toto memorandum na straně jedné výslovně stanovilo, že jeho signatáři nemají žádnou povinnost vzdát se svých pohledávek vůči žalobkyni, přijmout daný plán reorganizace nebo obecně vzdát se jakéhokoli smluvního nebo jiného práva ve vztahu k žalobkyni, takže toto memorandum společnosti Salrom neukládalo v rámci plánu reorganizace žádnou povinnost.
- 174 Na straně druhé z žádné informace v napadeném rozhodnutí nevyplývají důvody, proč mělo memorandum rozhodující roli v jednání společnosti Salrom v rámci opatření 3. Naopak jednání tohoto podniku v rámci opatření 2 prokazuje, že tomu tak nebylo, jak to vyplývá i z bodu 127 výše.
- 175 Totéž platí, pokud jde o veřejná prohlášení, jak bylo uvedeno v bodech 134 a 136 výše.
- 176 Zadruhé je pravda, že v bodě 6.1.1.2 napadeného rozhodnutí (body 188 až 200 odůvodnění), věnovaném přičitatelnosti opatření 2 státu, Komise poznamenala, že Rumunsko vlastní 51 % akcií společnosti Salrom, jmenuje své zástupce do jejího představenstva a že roční rozpočet Salrom musí být schvalován státem, přičemž toto předběžné schválení se týká mimo jiné částek, které odpovídají pohledávkám zákazníků, jako je žalobkyně, z obchodního styku (body 191 a 192 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise nicméně zdůraznila, že nebylo třeba dospět k závěru, že jednání společnosti Salrom v rámci opatření 2 bylo přičitatelné státu, neboť toto opatření nepředstavovalo podporu ze strany společnosti Salrom v podstatě z důvodu, že poslední uvedená jednala tak, jak by jednal soukromý věřitel (body 193 a 263 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 177 Nicméně vzhledem k tomu, že se opatření 2 vztahuje na období od září 2012 do ledna 2013, lze pouze uvést, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou skutečnost, která by mohla prokázat, že tyto skutečnosti byly stále aktuální v roce 2015 v době přijetí opatření 3. Pro účely analýzy, zda je kritérium přičitatelnosti splněno, je třeba vycházet z okamžiku, kdy bylo opatření přijato (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 2. července 2015, Francie a Orange v. Komise, T-425/04 RENV a T-444/04 RENV, EU:T:2015:450, body 221 a 229).
- 178 I za předpokladu, že by všechny tyto skutečnosti zůstaly aktuální v roce 2015, bylo by přesto třeba konstatovat, že Komise nedospěla k závěru o přičitatelnosti jednání společnosti Salrom v rámci opatření 2. Za těchto okolností se není možné seznámit s posouzením uvedených skutečností ze strany Komise, a zejména zjistit, zda by tyto skutečnosti postačovaly k tomu, aby bylo možno přičíst opatření 2 v rozsahu, v němž se týkalo společnosti Salrom, státu. Proto i kdybychom měli za to, že tyto skutečnosti byly v roce 2015 ještě relevantní, Tribunál nemůže svým posouzením nahradit chybějící posouzení Komise.
- 179 Je tudíž třeba dospět k závěru, podobně jako to učinila žalobkyně, že Komise v napadeném rozhodnutí právně dostačujícím způsobem neprokázala, že hlasování společnosti Salrom ve prospěch schválení plánu reorganizace bylo přičitatelné státu.

– *K přičitatelnosti hlasování CET Govora státu*

- 180 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné posouzení otázky, zda hlasování společnosti CET Govora ve prospěch plánu reorganizace bylo přičitatelné státu. Společnost CET Govora přitom memorandum nepodepsala, a je tedy nepravděpodobné, že by jej mohla svým hlasováním ovlivnit. Kromě toho se podle žalobkyně rozhodnutí rady župy Vâlcea – veřejné

entity, o níž z bodu 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že je jediným akcionářem společnosti CET Govora – která jsou uvedena v bodě 195 odůvodnění tohoto rozhodnutí, netýkají opatření 3.

- 181 Komise v podstatě tvrdí, že jak vyplývá z bodu 196 odůvodnění napadeného rozhodnutí, „nebylo věrohodné“ s ohledem na obecný kontext jednání CET Govora, že tato společnost nepodléhala žádnému vlivu ze strany státu, zejména s ohledem na memorandum a veřejná prohlášení.
- 182 V bodech 201 a 205 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise výslovně odkázala na svou analýzu přičitatelnosti opatření 2 státu v rozsahu, v němž se týká společnosti CET Govora, věřitele a dodavatele zejména elektřiny a páry žalobkyni, aby podpořila svůj závěr, podle kterého je hlasování společnosti CET Govora ve prospěch schválení plánu reorganizace přičitatelné státu. V bodě 201 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak Komise odkázala na bod 200 odůvodnění tohoto rozhodnutí, jenž je závěrečným bodem analýzy přičitatelnosti opatření 2 státu, přičemž tento všeobecný odkaz je tedy nutno chápat jako odkaz na všechny skutečnosti uvedené za tímto účelem v rámci analýzy přičitatelnosti opatření 2 státu. V tomto ohledu Komise v podstatě nejprve uvedla, že společnost CET Govora byla zcela ve vlastnictví státu, dále že pokračovala v bezplatných dodávkách elektřiny ve prospěch žalobkyně, na niž se vztahovalo opatření 2, provedla řadu rozhodnutí rady župy Vâlcea a konečně, že „širší kontext“ prokázal, že „by nebylo tudíž věrohodné domnívat se, že společnost CET Govora nepodléhala žádnému vlivu ze strany státu“ (body 194 až 198 napadeného rozhodnutí). Kromě toho v bodě 6.1.1.3 napadeného rozhodnutí Komise všeobecně odkázala na podpis memoranda některými věřiteli žalobkyně a na veřejná prohlášení, aby odůvodnila přičitatelnost opatření 3 státu.
- 183 V tomto ohledu je třeba uvést, že společnost CET Govora byla v době přijetí opatření 3 veřejným podnikem. Nicméně, jak již bylo uvedeno v bodě 170 výše, podle judikatury nelze přičitatelnost opatření státu předpokládat na základě pouhé okolnosti, že bylo přijato veřejným podnikem.
- 184 V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 171 výše totiž Komise musí zohlednit všechny relevantní nepřímé důkazy pro účely prokázání, zda jednání společnosti CET Govora v rámci opatření 3 bylo přičitatelné státu.
- 185 V tomto ohledu se Komise nemůže platně dovolávat memoranda, neboť jej společnost CET Govora ani nepodepsala. Ostatně i za předpokladu, že by jej společnost CET Govora zohlednila při hlasování v rámci opatření 3, nic to nemění na tom, jak bylo uvedeno v bodě 173 výše, že memorandum výslovně stanovilo, že jeho signatáři nemají žádnou povinnost vzdát se svých pohledávek vůči žalobkyni, přijmout plán reorganizace nebo obecněji vzdát se jakéhokoli smluvního nebo jiného práva ve vztahu k žalobkyni. Pokud jde o veřejná prohlášení, stačí odkázat na bod 136 výše.
- 186 Pokud jde o nepřímé důkazy uvedené v napadeném rozhodnutí v rámci opatření 2, na které Komise odkázala, je třeba konstatovat, že se vztahují na období od září 2012 do ledna 2013 a že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou skutečnost, která by mohla prokázat, že tyto skutečnosti byly stále aktuální v roce 2015 v době přijetí opatření 3, přičemž bylo upřesněno, že podle judikatury citované v bodě 177 výše je pro účely analýzy, zda je kritérium přičitatelnosti splněno, třeba vycházet z okamžiku, kdy bylo opatření přijato.

- 187 Navíc některé skutečnosti týkající se jednání společnosti CET Govora v rámci opatření 2 nejsou relevantní pro účely přezkumu přičitatelnosti státu, pokud jde o hlasování společnosti CET Govora ve prospěch plánu reorganizace. Jak tvrdí žalobkyně, rozhodnutí rady župy Válcea uvedená v bodech 29, 85 a 195 odůvodnění napadeného rozhodnutí se týkala výlučně opatření 2 a neměla souvislost se schválením plánu reorganizace, k němuž došlo o více než dva roky později.
- 188 Pokud jde o prvky „širšího kontextu“, na které odkazují body 196 a 197 odůvodnění napadeného rozhodnutí, nejsou přímo relevantní pro otázku, zda bylo hlasování společnosti CET Govora ve prospěch plánu reorganizace přičitatelné státu. Komise totiž jasně nevymezila vztah, který spatřuje mezi skutečností, že generální ředitel CET Govora byl vnitrostátními trestními soudy odsouzen za zneužití pravomoci a obchodování s vlivem, ke kterým došlo v období od října 2011 do července 2014, na straně jedné a hlasováním společnosti CET Govora ve prospěch plánu reorganizace na straně druhé. Stejně tak skutečnost, že generální ředitel společnosti CET Govora byl následně generálním ředitelem žalobkyně od října 2012 do února 2013 a že se po únoru 2013 opětovně stal generálním ředitelem společnosti CET Govora, není relevantní. Kromě skutečnosti, že se i tato okolnost rovněž vztahuje k období předcházejícímu období, kterého se týká opatření 3, pouhá skutečnost, že daná fyzická osoba byla v různých okamžicích jmenována generálním ředitelem dvou veřejných podniků, totiž sama o sobě neznamená, že činnosti přijaté jedním z těchto dvou podniků o dva roky později jsou přičitatelné státu.
- 189 Vzhledem k tomu, že v napadeném rozhodnutí neexistují jiné relevantní a aktuální nepřímé důkazy, je třeba dospět k závěru, podobně jako to učinila žalobkyně, že se Komisi nepodařilo právně dostačujícím způsobem prokázat, že hlasování společnosti CET Govora ve prospěch schválení plánu reorganizace bylo přičitatelné státu.

– *K přičitatelnosti hlasování ANE státu*

- 190 V napadeném rozhodnutí Komise založila svůj závěr, že hlasování ANE o schválení plánu reorganizace bylo přičitatelné státu, zejména na skutečnosti, že ANE je veřejnou institucí celostátního významu, která má právní způsobilost a je koordinována ústředním vodohospodářským orgánem; že jejím cílem je zejména uplatňování vnitrostátní strategie a politiky v oblasti řízení vodních zdrojů, zajištění dodržování předpisů v této oblasti, správa a provoz infrastruktury vnitrostátního systému řízení vodních zdrojů a zajišťování výkonu některých činností národního a sociálního zájmu; že členové její správní rady jsou jmenováni usnesením vedoucího ústředního vodohospodářského orgánu a zahrnují zástupce ministerstva financí a zástupce ústředního vodohospodářského orgánu a generální ředitel ANE je jmenován, dočasně zbaven funkce a odvolán usnesením vedoucího téhož ústředního vodohospodářského orgánu a rozpočet příjmů a výdajů společnosti schvaluje správní rada se souhlasem vedoucího ústředního vodohospodářského orgánu.
- 191 Žalobkyně tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí zaměnila dvě odlišné instituce. Konkrétně odkaz na ANE v kategorii „Nezajištění věřitelé podle § 96 [rumunského] insolvenčního zákona“ tabulky 1 uvedené v bodě 67 odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávný, neboť tato pohledávka náleží jiné veřejné instituci, a sice Národní správě vod – Správě povodí řeky Olt (dále jen „ANE-ABO“). Podle žalobkyně ANE-ABO hlasovala ve prospěch plánu reorganizace, zatímco ANE nehlasovala ani ve prospěch, ani v neprospěch uvedeného plánu. Komise tedy v napadeném rozhodnutí neprovedla analýzu přičitatelnosti hlasování ANE-ABO státu.

- 192 Komise uvádí, že ANE-ABO je jednou z jedenácti regionálních organizačních složek ANE. Úvahy uvedené v bodech 212 až 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o ANE, se vztahují rovněž na tuto organizační složku.
- 193 Žalobkyně se v podstatě omezuje na tvrzení, že Komise omylem odkázala na instituci, která není tou institucí, jež vůči ní má pohledávky. Žalobkyně přitom nezpochybňuje ani skutečnost, kterou Komise uvedla v žalobní odpovědi, že ANE-ABO je organizační složkou ANE, ani závěr Komise, podle kterého se úvahy uvedené v bodech 212 až 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o ANE, *mutatis mutandis* uplatní na její organizační složku. Při neexistenci jakýchkoli důkazů v opačném smyslu totiž platí skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí, pokud jde o ANE, rovněž pro její organizační složky.
- 194 Za těchto podmínek, byť je samozřejmě politováníhodné, že Komise v napadeném rozhodnutí zaměnila ANE s její organizační složkou, se jedná nanejvýš o formální chybu, která nemá vliv na opodstatněnost napadeného rozhodnutí.
- 195 Tvrzení, které žalobkyně v tomto ohledu uplatnila, je proto třeba odmítnout.

– *Dílčí závěry*

- 196 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že Komise v napadeném rozhodnutí prokázala, že hlasování AAAS a hlasování organizační složky ANE ve prospěch schválení plánu reorganizace byla přičitatelná státu. Naproti tomu se jí nepodařilo právně dostačujícím způsobem prokázat přičitatelnost hlasování společností Salrom a CET Govora státu v rámci tohoto plánu.

ii) K přičitatelnosti plánu reorganizace státu

- 197 Zprvce Komise v napadeném rozhodnutí v bodě 201 odůvodnění v podstatě tvrdila, že opatření 3 je přičitatelné státu, protože plán reorganizace nemohl být schválen bez souhlasu AAAS nebo společnosti CET Govora.
- 198 Tento závěr je však nesprávný.
- 199 Zprvce, jak vyplývá z bodů 180 až 189 výše, Komisi se nepodařilo právně dostačujícím způsobem prokázat, že hlasování společnosti CET Govora ve prospěch schválení plánu reorganizace bylo přičitatelné státu.
- 200 Zadruhé, i kdybychom připustili, že hlasování společnosti CET Govora ve prospěch schválení plánu reorganizace bylo přičitatelné státu, je třeba uvést, podobně jako to učinila žalobkyně, že závěr Komise uvedený v bodě 201 odůvodnění napadeného rozhodnutí není slučitelný s popisem vnitrostátních pravidel použitelných v oblasti platební neschopnosti, která jsou obsažena v napadeném rozhodnutí.
- 201 V tomto ohledu z bodu 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v souladu s § 100 a § 101 legea no 85 privind procedura insolvenței (zákon č. 85 o insolvenčním řízení, dále jen „rumunský insolvenční zákon“) ze dne 5. dubna 2006 (Monitorul Oficial al României, Partea I, č. 359 ze dne 21. dubna 2006) se má za to, že plán je schválen, pokud pro něj hlasuje absolutní většina kategorií věřitelů, a to za předpokladu, že plán schválí nejméně jedna ze znevýhodněných

kategorií. Má se za to, že určitá kategorie věřitelů plán schválila, pokud v této kategorii plán akceptují věřitelé, kteří vlastní absolutní většinu hodnoty pohledávek náležejících do této kategorie.

- 202 Kromě toho z bodu 43 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle § 3 bodu 21 rumunského insolvenčního zákona se pojmem „znevýhodněná kategorie“ rozumí kategorie pohledávek, pro niž plán reorganizace stanoví zejména snížení výše pohledávky.
- 203 V projednávané věci, jak vyplývá z tabulky 1, uvedené v bodě 67 napadeného rozhodnutí, byli věřitelé žalobkyně rozděleni do pěti kategorií, což znamenalo, že pro schválení plánu bylo třeba, aby hlasovaly v jeho prospěch alespoň tři z těchto kategorií. Je nesporné, že v projednávané věci byly všechny tyto kategorie věřitelů znevýhodněnými kategoriemi ve smyslu § 3 bodu 21 rumunského insolvenčního zákona, jak vyplývá z poznámky pod čarou č. 42 napadeného rozhodnutí.
- 204 Z téže tabulky mimoto vyplývá, že AAAS a společnost CET Govora vlastnily společně absolutní většinu hodnoty pohledávek jen ve dvou kategoriích, a sice v kategorii „rozpočtových pohledávek [daňových věřitelů]“ a kategorii „nezajištěných věřitelů podle § 96 [rumunského] insolvenčního zákona“, jak ostatně uznává Komise v bodě 201 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 205 AAAS a společnost CET Govora tedy nevlastnily většinu požadovanou k tomu, aby samy schválily plán reorganizace.
- 206 Skutečnost uvedená v bodě 205 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které třetí kategorie, a sice kategorie zaměstnanců, „přirozeně“ upřednostňovala plán, jelikož tento plán nestanovil žádné snížení pohledávek zaměstnanců, je irelevantní, neboť Komise nikdy netvrdila, že hlasování zaměstnanců bylo přičitatelné státu.
- 207 Navíc Komise neprokázala, že AAAS a společnost CET Govora měly společně sílu zablokovat přijetí plánu reorganizace. Naopak z informací o orientaci hlasování jednotlivých věřitelů uvedených v bodě 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí a v tabulce v bodě 75 vyjádření Rumunska z května 2018 vyplývá, že existoval dostatečný počet věřitelů, kteří hlasovali ve prospěch uvedeného plánu, aby byl považován za přijatý třemi z pěti kategorií věřitelů, včetně minimálně jedné „znevýhodněné kategorie“, a to i za situace, že by AAAS a společnost CET Govora hlasovaly proti plánu reorganizace.
- 208 Zatřetí AAAS a organizační složka ANE, jejichž hlasování bylo přičitatelné státu, jak mohla Komise správně konstatovat, měly společně absolutní většinu pohledávek pouze v jediné kategorii, a sice kategorii daňových věřitelů. Proto nemohly samy o sobě ani přijmout plán reorganizace, ani zablokovat jeho schválení schůzí věřitelů.
- 209 Začtvrté, i za předpokladu, že by hlasování společnosti CET Govora ve prospěch schválení plánu reorganizace bylo přičitatelné státu a mělo být připojeno k hlasování AAAS a organizační složky ANE, je třeba uvést, že společně vlastnily absolutní většinu hodnoty pohledávek pouze ve dvou kategoriích, a sice v kategorii „daňových věřitelů“ a v kategorii „nezajištěných věřitelů podle § 96 [rumunského] insolvenčního zákona“. Kromě toho i za předpokladu, že by tyto subjekty hlasovaly proti plánu reorganizace, existoval by dostatečný počet věřitelů, kteří hlasovali ve prospěch uvedeného plánu, aby tento plán byl považován za akceptovaný třemi z pěti kategorií věřitelů, včetně alespoň jedné znevýhodněné kategorie. Proto nemohly samy o sobě ani přijmout plán reorganizace, ani zablokovat jeho schválení schůzí věřitelů.

- 210 Zadruhé, tvrzení uvedené v bodě 202 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého je opatření 3 v podstatě přičitatelné státu, protože plán organizace „vyhotovil“ insolvenční správce, který je součástí státu, lze pouze odmítnout. Z bodu 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že insolvenční správce „vyhotoví“ plán reorganizace, jenž musí projednat a schválit věřitelé. Insolvenční správce tedy nemá pravomoc přijmout plán reorganizace.
- 211 Zatřetí je zajisté pravda, jak zdůrazňuje Komise, že příslušný soud, který je součástí státu, musí rovněž schválit plán v souladu s použitelným vnitrostátním právem. Tento soud však nemůže schválit plán, který věřitelé nepřijali. Ve skutečnosti by teze Komise, pokud by měla být přijata, znamenala, že jakýkoli plán reorganizace přijatý v rámci insolvenčního řízení by byl považován za přičitatelný státu pouze z důvodu zapojení insolvenčního správce a soudu do řízení.
- 212 Komise nemůže v tomto ohledu vyvozovat žádný argument z rozsudků ze dne 26. října 2016, DEI a Komise v. Alouminion tis Ellados (C-590/14 P, EU:C:2016:797, body 59, 77 a 81), a ze dne 3. března 2016, Simet v. Komise (T-15/14, EU:T:2016:124, body 38, 44 a 45). Je totiž třeba konstatovat, že opatření podpory dotčená v těchto věcech nejsou nijak srovnatelná s opatřením 3 dotčeným v projednávané věci. Věc, ve které byl vydán první výše uvedený rozsudek, se týkala státní podpory poskytnuté výrobcům hliníku a změněné usnesením příslušného vnitrostátního soudu o nařízení předběžného opatření, kterým se prodloužilo uplatňování preferenční sazby za dodávky elektřiny. Věc, ve které byl vydán druhý výše uvedený rozsudek, se týkala státní podpory poskytnuté italskými orgány na základě usnesení vnitrostátního soudu. V těchto věcech byl původ dotčených opatření podpory, jejichž povaha ani předmět nejsou nijak srovnatelné s povahou a předmětem plánu reorganizace přijatého v rámci insolvenčního řízení, státní, zatímco rozhodnutí o zrušení části dluhů žalobkyně bylo v projednávané věci přijato, jak uvedla sama Komise, jejími věřiteli, a nikoliv insolvenčním správcem nebo příslušným soudem.
- 213 Začtvrté tvrzení uvedené zejména v bodech 203 až 205 a 209 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého existence memoranda a veřejných prohlášení v podstatě prokazuje, že opatření 3 bylo jako celek přičitatelné státu, musí být odmítnuto z důvodů uvedených v bodech 128 a 136 výše.
- 214 Zejména skutečnost uvedená v bodě 205 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že signatáři memoranda a společnost CET Govora vlastnili společně nezbytnou většinu ve čtyřech kategoriích věřitelů, je irelevantní. Na jedné straně totiž Komise nikdy netvrdila, natož aby prokázala, že hlasování soukromých bank, které podepsaly memorandum, bylo přičitatelné státu. Na druhé straně, pokud jde o hlasy společností Electrica a Salrom, stačí odkázat na body 156 a 167 až 179 výše, zatímco pokud jde o společnost CET Govora, tato společnost toto memorandum ani nepodepsala. Komise tedy nemohla v bodě 206 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospět k závěru, že memorandum umožnilo dosáhnout požadované většiny na schůzi věřitelů.
- 215 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komisi nepodařilo právně dostačujícím způsobem prokázat, že opatření 3 bylo přičitatelné státu, a že tudíž představovalo státní podporu.

b) K žalobním důvodům týkajícím se opatření 1 a 2 vycházejícím ze zjevně nesprávných posouzení existence hospodářské výhody

- 216 Zaprvé v bodě 219 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že selektivní povaha podpory nevyvolává obtíže, jelikož opatření 1 a 2 byla přiznána výlučně žalobkyni, zatímco ostatní podniky, v petrochemickém odvětví či jiných odvětvích, které se s ohledem na cíl sledovaný opatřeními nacházejí ve srovnatelné právní a faktické situaci, ji nezískaly.

- 217 Zadruhé měla Komise v bodech 221 a 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že kritérium soukromého věřitele není v projednávané věci použitelné.
- 218 Zatřetí v bodě 223 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise vysvětlila, že „pro úplnost“ nicméně ověřila, zda dotčená opatření splňují kritérium soukromého věřitele. V bodech 6.1.2.1 (body 224 až 243 odůvodnění) a 6.1.2.2 (body 244 až 263 odůvodnění) napadeného rozhodnutí tak použila toto kritérium na opatření 1 a 2 a dospěla k závěru, že tato opatření poskytují žalobkyni selektivní hospodářskou výhodu, s výjimkou podpory činností žalobkyně ze strany Salrom v rámci opatření 2, přičemž tento podnik se podle Komise choval jako soukromý věřitel, a žalobkyni tedy žádnou hospodářskou výhodu neposkytl.
- 219 Žalobkyně zpochybňuje závěry Komise, podle kterých zaprvé kritérium soukromého věřitele nebylo v projednávané věci použitelné a zadruhé jí byla v rámci opatření 1 a 2 poskytnuta hospodářská výhoda v rozsahu uvedeném v bodě 218 výše.
- 220 Úvodem je třeba upřesnit, že již není nezbytné zkoumat žalobní důvod žalobkyně vycházející ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o existenci hospodářské výhody v rámci opatření 3. Jak bylo totiž uvedeno v bodech 156 a 215 výše, Komise právně dostačujícím způsobem neprokázala, že toto opatření znamenalo převod státních prostředků a bylo přičitatelné státu, což stačí k vyvození závěru, že opatření 3 nepředstavuje státní podporu vzhledem ke kumulativní povaze podmínek uvedených v čl. 107 odst. 1 SFEU, jak vyplývá i z judikatury citované v bodě 138 výše.

1) K použitelnosti kritéria soukromého věřitele

- 221 V bodech 221 a 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla Komise za to, že na rozdíl od toho, co tvrdilo Rumunsko během správního řízení, není kritérium subjektu v tržním hospodářství v projednávaném případě použitelné v podstatě z toho důvodu, že Rumunsko jednalo trvale a jednoznačně jakožto orgán veřejné moci k záchraně žalobkyně před úpadkem, včetně prostřednictvím veřejných prohlášení a memoranda, a nikoli jako akcionář investující do této společnosti či jako věřitel této společnosti.
- 222 Bod 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu odkazuje na bod „204 odůvodnění a následující“, body 274 a 276 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Je přitom třeba nejprve uvést, že tyto odkazy podle všeho neposkytují žádnou doplňující skutečnost ve vztahu k důvodům uvedeným v bodech 221 a 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Bod „204 odůvodnění a následující“ body odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž odkazují zejména na veřejná prohlášení již zmíněná v bodě 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zatímco body 274 a 276 odůvodnění tohoto rozhodnutí se týkají použití, a nikoli použitelnosti kritéria soukromého věřitele ve specifickém rámci opatření 3.
- 223 Pokud jde o použitelnost tohoto kritéria, žalobkyně v podstatě tvrdí, že dotčená opatření neznamenají výkon výsad veřejné moci státem, jak to prokazuje skutečnost, že tato opatření rovněž mohla být a skutečně byla přijata soukromými věřiteli. Kromě toho z jejich povahy, předmětu, kontextu, v němž byla přijata, cílů, které sledovala, a pravidel, která se na ně vztahují, rovněž vyplývá, že se uvedené kritérium má v projednávané věci použít. Podle žalobkyně memorandum ani veřejná prohlášení nemohou použitelnost uvedeného kritéria vyloučit.

- 224 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí. V podstatě tvrdí, že kritérium soukromého věřitele není v projednávané věci použitelné, protože když Rumunsko přijalo dotčená opatření, jednalo v postavení veřejného orgánu nebo veřejné moci, a nikoliv jako soukromý věřitel, jak prokazují memorandum a veřejná prohlášení.
- 225 Je třeba připomenout, že test soukromého věřitele a test soukromého investora jsou specifickými výrazy kritéria subjektu v tržním hospodářství, které se používají k přezkoumání, zda jednání veřejného věřitele nebo veřejného investora může vést ke státní podpoře.
- 226 Podle judikatury je třeba rozlišovat mezi rolí státu jako akcionáře podniku na jedné straně a rolí státu jednajícího jako nositel veřejné moci na straně druhé. Kritérium soukromého investora se tak uplatí tehdy, když dotyčný členský stát poskytne hospodářskou výhodu podniku jakožto akcionář, a nikoli jakožto nositel veřejné moci. Pro posouzení, zda je určité opatření činěno státem v postavení akcionáře, a nikoli v postavení nositele veřejné moci, je třeba provést celkové posouzení zohledňující zejména povahu a předmět opatření, kontext, v němž bylo přijato, jakož i jeho sledovaný cíl a pravidla, kterými se uvedené opatření řídí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. června 2012, Komise v. EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, body 80, 81 a 86).
- 227 Pokud se členský stát během správního řízení dovolává uvedeného kritéria, má v případě pochybností povinnost jednoznačně a na základě objektivních, ověřitelných a aktuálních skutečností prokázat, že prováděné opatření vydal v postavení akcionáře. Jestliže dotyčný členský stát předloží Komisi požadované důkazy, je na posledně uvedené, aby učinila celkové posouzení a zohlednila kromě skutečností poskytnutých členským státem i ostatní relevantní skutečnosti. Soudní dvůr však upřesnil, že kritérium soukromého investora nepředstavuje výjimku, která se uplatní pouze na žádost členského státu, ale je-li uplatnitelné, patří mezi skutečnosti, které je Komise povinna zohlednit při prokazování existence státní podpory. Ukáže-li se tedy, že by toto kritérium mohlo být uplatněno, Komise je povinna požádat dotyčný členský stát o všechny relevantní informace, které jí umožní ověřit, zda jsou podmínky uplatnitelnosti a uplatnění tohoto kritéria naplněny, a takové informace může odmítnout zkoumat pouze tehdy, když předložené důkazy časově spadají do období po přijetí rozhodnutí o uskutečnění předmětné investice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. června 2012, Komise v. EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, body 82 až 86, 103 a 104).
- 228 Soudní dvůr měl rovněž příležitost upřesnit, že se v případech, kdy veřejnoprávní věřitel poskytne platební úlevy z částky, kterou mu dluží podnik, v zásadě uplatňuje kritérium soukromého věřitele (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. ledna 2013, Frucona Košice v. Komise, C-73/11 P, EU:C:2013:32, bod 71).
- 229 Soudní dvůr kromě toho zdůraznil, že hospodářská povaha jednání členského státu musí být „východiskem“ analýzy použitelnosti kritéria soukromého věřitele a že jeví-li se, že by kritérium soukromého věřitele mohlo být použitelné, Komisi přísluší přezkoumat tuto možnost nezávisle na jakýchkoli návrzích v tomto ohledu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. ledna 2013, Komise v. Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, body 25 a 27).
- 230 V některých případech může být použitelnost kritéria soukromého investora dokonce předpokládána z důvodu samotné povahy dotčeného opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. prosince 2018, BTB Holding Investments a Duferco Participations Holding v. Komise, T-100/17, nezveřejněný, EU:T:2018:900, bod 53).

- 231 V projednávané věci je třeba uvést, že v bodech 221 a 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise svůj závěr ohledně nepoužitelnosti kritéria soukromého věřitele v podstatě založila na existenci memoranda a veřejných prohlášení. Vzhledem k tomu, že Komise přitom uvedené memorandum a uvedená prohlášení nekvalifikovala jako státní podporu, musí být tato prohlášení považována pouze za prvky kontextu, v němž byla dotčená opatření přijata.
- 232 Komise tak neprovedla celkové posouzení všech relevantních faktorů, zejména těch, které se týkají povahy a předmětu opatření, sledovaného cíle a pravidel, kterými se uvedené opatření řídí, jak vyžaduje judikatura připomenutá v bodech 226 a 227 výše.
- 233 Není sice vyloučeno, že napadené rozhodnutí může být vykládáno tak, že implicitně, ale nutně uvádí, že podle Komise měly prvky kontextu v projednávané věci takový význam, že samy o sobě postačovaly k učinění závěru o nepoužitelnosti kritéria soukromého věřitele nezávisle na ostatních faktorech stanovených judikaturou.
- 234 Žalobkyně však tvrdí, že tyto další faktory prokazují, že kritérium soukromého věřitele se má v projednávané věci použít.
- 235 Je tedy třeba přezkoumat, zda s ohledem na všechny relevantní faktory týkající se povahy a předmětu opatření 1 a 2, kontextu, v němž byla přijata, sledovaného cíle a pravidel, kterými se tato opatření řídí, mohla Komise dospět k závěru, aniž se dopustila pochybení, že kritérium soukromého věřitele nelze použít na opatření 1 a 2.
- 236 Zaprvé, pokud jde o předmět a povahu opatření 1 a 2, z bodu 99 výše vyplývá, že opatření 1 se v podstatě týká vhodnosti, harmonogramu a podmínek případného vymáhání pohledávek AAAS. Kterýkoli soukromý věřitel by rovněž mohl být konfrontován s takovou volbou.
- 237 Stejně tak se opatření 2 týká podmínek, za kterých je třeba pokračovat nebo přerušit dodávky surovin podniku v obtížích. Kterýkoli soukromý dodavatel by rovněž mohl být konfrontován s takovou volbou.
- 238 Povaha opatření 1 a 2 je tedy v zásadě hospodářská a jako taková neznamená výkon výsad veřejné moci.
- 239 Zadruhé, pokud jde o kontext, v němž byla tato opatření přijata, je třeba zaprvé poznamenat, jak uvádí žalobkyně, že období relevantní ve vztahu k opatření 1 a 2 začalo v září 2012, zatímco memorandum bylo podepsáno dne 23. listopadu 2012. Opatření 1 a 2 byla tedy provedena přibližně dva měsíce před podpisem memoranda, takže toto memorandum nemohlo být důvodem pro jejich přijetí.
- 240 Zadruhé, jak tvrdí žalobkyně a jak bylo uvedeno v bodě 124 výše, žádné ustanovení memoranda AAAS neukládá, aby nevymáhal své pohledávky vůči žalobkyni. Pokud jde o společnost CET Govora, která je jediným poskytovatelem podpory v rámci opatření 2, tato společnost memorandum ani nepodepsala.
- 241 Zatřetí, jak je uvedeno v bodě 127 výše, některým signatářům skutečnost, že memorandum podepsali, nebránila jednat jako soukromí věřitelé.

- 242 Pokud jde o veřejná prohlášení, stačí odkázat na body 130 až 136 výše, z nichž vyplývá, že neobsahují jasné, přesné, konkrétní a pevné závazky státu, které by AAAS a společnosti CET Govora ukládaly, aby jednaly způsobem, který charakterizuje výkon výsad veřejné moci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. července 2015, Francie a Orange v. Komise, T-425/04 RENV a T-444/04 RENV, EU:T:2015:450, body 235 až 245).
- 243 Zatřetí, pokud jde o cíle opatření 1 a 2, odkazuje se na body 111 a 112 výše, z nichž vyplývá, že opatření 1 nelze připisovat žádný jasný cíl, zatímco opatření 2 sleduje cíl zachovat životaschopnost samotné společnosti CET Govora.
- 244 Začtvrté, pokud jde o pravidla, kterými se řídí opatření 1 a 2, neznamenají ani výkon výsad veřejné moci.
- 245 Pravidly použitelnými na opatření 1 jsou totiž v podstatě pravidla týkající se řízení o vymáhání pohledávek. I když je pravda, že existují zvláštní zákony upravující vymáhání dluhů státu, které stanoví zejména možnost přímého vymáhání pohledávek bez rozhodnutí soudu, nic to nemění na tom, že AAAS, jehož pasivní jednání je předmětem opatření 1, tuto možnost v projednávané věci nevyužil (viz body 266 až 275 výše).
- 246 Pokud jde o opatření 2, týká se v podstatě smluvních vztahů mezi společnostmi CET Govora, Salrom a žalobkyní během období od září 2012 do ledna 2013.
- 247 V důsledku toho z povahy, předmětu, kontextu, cíle a právních pravidel, kterými se řídí opatření 1 a 2, vyplývá, že tato opatření spadají do hospodářské a obchodní sféry a nesouvisejí s výkonem výsad veřejné moci státem.
- 248 Komise tedy měla nesprávně za to, že kritérium soukromého věřitele není použitelné na opatření 1 a 2.

2) K existenci hospodářské výhody, pokud jde o opatření 1

- 249 V bodě 6.1.2.1 napadeného rozhodnutí (body 224 až 243 odůvodnění) měla Komise za to, že AAAS poskytl žalobkyni hospodářskou výhodu z důvodu nevymáhání a akumulace pohledávek v období od září 2012 do ledna 2013, a to v podstatě z toho důvodu, že AAAS nejednal tak, jak by jednal soukromý věřitel. I když totiž AAAS znal obtížnou finanční situaci žalobkyně a zhoršení její situace, nepřijal opatření k pokusu o uspokojení svých pohledávek nebo alespoň k získání lepšího postavení jakožto věřitel.
- 250 V napadeném rozhodnutí Komise zejména vycházela z několika skutečností, aby prokázala, že AAAS poskytl žalobkyni hospodářskou výhodu v rámci opatření 1, a sice:
- na rozdíl od okolností, za nichž bylo přijato rozhodnutí z roku 2012, nelze nevymáhání a akumulaci pohledávek ze strany AAAS během dotčeného období odůvodnit privatizačním projektem v dohledné době;
 - dotyčné období bylo dostatečně dlouhé k tomu, aby AAAS mohl přijmout opatření k vymáhání pohledávek;
 - AAAS se mohl dovolávat zvláštních práv, která měl jakožto orgán veřejné správy k vymáhání svých pohledávek;

- Legea no 137 privind unele măsuri pentru accelerarea prilizării (zákon č. 137 o opatřeních ke zrychlení privatizace, dále jen „rumunský zákon o privatizaci“) ze dne 28. března 2002 (Monitorul Oficial al României, Partea I, č. 215 ze dne 28. března 2002) nebránil AAAS vymáhat své pohledávky;
- AAAS nepředložil žádnou aktuální zprávu nebo interní dokument prokazující, že jednal jako soukromý věřitel;
- na rozdíl od AAAS další věřitelé žalobkyně přijali opatření k vymáhání nebo ochraně svých pohledávek;
- memorandum prokazuje, že AAAS souhlasil s nevymáháním a akumulací dluhů;
- AAAS se mohl dovolávat ustanovení rumunského insolvenčního zákona, jež mu umožňovala navrhnout alternativní plán reorganizace;
- AAAS mohl žalobkyni pohrozit zahájením insolvenčního řízení;
- AAAS mohl obstatit účty žalobkyně nebo získat zástavní právo k nemovitostem.

251 Žalobkyně zpochybňuje každou z těchto skutečností. V podstatě tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když konstatovala, že opatření 1 nebylo v souladu s kritériem soukromého věřitele. Komise totiž neprokázala, že by zjevně nezískala stejné výhody od soukromého věřitele nacházejícího se v situaci srovnatelné se situací AAAS.

252 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje. Tvrdí, že v napadeném rozhodnutí právně dostačujícím způsobem prokázala, že AAAS poskytl žalobkyni hospodářskou výhodu z důvodu nevymáhání a akumulace jeho pohledávek vůči žalobkyni.

253 Podle judikatury má být s pomocí kritéria soukromého věřitele přezkoumáno, zda by podnik, který je příjemcem podpory, zjevně nezískal srovnatelné úlevy od soukromého věřitele nacházejícího se v situaci, která se co možná nejvíce podobá situaci veřejného věřitele usilujícího o to, aby mu byly zaplaceny částky, které mu dluží dlužník ve finančních obtížích, a tudíž zda by tento podnik mohl za obvyklých podmínek na trhu získat tutéž výhodu, jakou získal ze státních prostředků (viz rozsudek ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, bod 28 a citovaná judikatura).

254 Podle judikatury je třeba ještě připomenout, že každý věřitel ve vztahu k dlužníkovi, jehož finanční situace se značně zhoršuje, si musí zvolit, pokud jde o možnosti a způsoby případného vymáhání svých pohledávek. Jeho volba je ovlivněna řadou faktorů, jako je jeho postavení přednostního či běžného zástavního věřitele oprávněného ze zástavy na nemovitosti, povaha a rozsah jeho případného zajištění, jeho zhodnocení šancí na stabilizaci podniku a prospěch, který by mu náležel v případě likvidace. Z toho vyplývá, že je na Komisi, aby u každé dotčené veřejnoprávní instituce a s přihlédnutím k výše uvedeným faktorům určila, zda úlevy, které byly poskytnuty, zjevně přesahovaly ty, které by poskytl hypotetický soukromý věřitel nacházející se ve vztahu k přijímajícímu podniku v situaci srovnatelné se situací dotčené veřejnoprávní instituce usilující o navrácení částek, které jsou jí dlužny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. května 2011, Buczek Automotive v. Komise, T-1/08, EU:T:2011:216, bod 84 a citovaná judikatura).

- 255 Je tedy třeba přezkoumat, zda Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že AAAS tím, že nepřistoupil k vymáhání svých pohledávek a během dotčeného období akumuloval další, poskytl žalobkyni výhody, které by zjevně nezískala od soukromého věřitele nacházejícího se v situaci, která se co možná nejvíce podobá situaci AAAS, ve smyslu judikatury citované v bodě 253 výše.
- 256 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že AAAS během velmi krátké doby trvání tohoto opatření nepřistoupil k vymáhání svých pohledávek, neboť ještě hledal nejlepší možné řešení pro jejich vymáhání, o čemž svědčí memorandum. Kromě toho během dotčeného období se AAAS ještě mohl opírat o závěry a ekonomickou analýzu Komise, které byly obsaženy v rozhodnutí z roku 2012, jež potvrzovaly, že kapitalizace dluhu a privatizace byly výnosnější než likvidace. Kromě toho, jak bylo uvedeno v bodě 99 výše, žalobkyně zdůrazňuje, aniž jí Komise v tomto bodě odporovala, že akumulace pohledávek AAAS během tohoto období nespočívala ve sjednání nových pohledávek během tohoto období, ale pouze v akumulaci úroků vzniklých z již existujících pohledávek.
- 257 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rozhodnutí z roku 2012, které bylo přijato přibližně šest měsíců před začátkem období dotčeného opatření 1, dospěla Komise k závěru, že kapitalizace dluhu žalobkyně nepředstavuje státní podporu a že privatizace by byla výhodnější než likvidace, přičemž bylo upřesněno, že se rumunské orgány zavázaly v krátké době privatizovat žalobkyni (body 17, 52, 73, 86, 153, 160 odůvodnění a článek 2 rozhodnutí z roku 2012).
- 258 Z napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že pokus o privatizaci žalobkyně neuspěl dne 22. září 2012 z důvodu, že někteří menšinoví akcionáři plánovanou kapitalizaci dluhu zablokovali.
- 259 Relevantní období opatření 1 tak podle bodu 224 odůvodnění napadeného rozhodnutí začalo plynout po nezdaru tohoto pokusu. Podle napadeného rozhodnutí tak AAAS měl přistoupit k vymáhání svých pohledávek od žalobkyně bezprostředně po uvedeném nezdaru nebo nanejvýše v období čtyř měsíců po něm, anebo v tomto období přijmout jiná opatření směřující k získání lepšího postavení jako věřitel.
- 260 Jak přitom tvrdí žalobkyně, Komise neprokázala, že soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS by v tomto okamžiku nutně dospěl k závěru, že žádný jiný pokus o privatizaci není myslitelný, jelikož její neúspěch nebyl způsoben nedostatkem potenciálních investorů ani rentabilitou zamýšlené investice, ani finanční situací žalobkyně.
- 261 I když Komise uvedla, že jiné pokusy před tímto pokusem byly rovněž neúspěšné a že v tomto okamžiku již neexistoval žádný projekt privatizace v dohledné době, neprokázala však, že by soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS nutně předpokládal, že privatizace žalobkyně bude napříště vyloučena, a to nejen s ohledem na zvláštní důvody posledně uvedeného nezdaru, ale rovněž s ohledem na skutečnost, že sotva šest měsíců před tím měla sama Komise za to, že taková možnost přicházela v krátkodobém horizontu v úvahu.
- 262 Na druhé straně je třeba podobně jako žalobkyně konstatovat, že relevantní období opatření 1 je relativně krátké, a sice od 22. září 2012 do 31. ledna 2013, tedy přibližně čtyři měsíce. Vzhledem k tomu, že Komise v rozhodnutí z roku 2012 dospěla k závěru, že scénář privatizace byl výhodnější než scénář likvidace, bylo by legitimní, aby soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS zvážil možnosti, které měl po určitou dobu k dispozici, namísto okamžitého vymáhání svých pohledávek, které by mohlo vést k likvidaci žalobkyně, což by byl scénář, který byl podle uvedeného rozhodnutí nevýhodný.

- 263 I když neexistují pravidla, pokud jde o rychlost, se kterou musí věřitel jednat za účelem uspokojení svých pohledávek, nelze očekávat, že hypotetičtí soukromí věřitelé podají návrh na úpadek podniku při prvním selhání bez jakéhokoliv zohlednění jeho potenciálu v dlouhodobějším horizontu, i když nelze připustit, aby orgány veřejné moci pasivně tolerovaly akumulaci dluhů za dlouhá období, aniž by se rýsovaly sebemenší vyhlídky na zlepšení (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta P. Mischa ve věci Španělsko v. Komise, C-480/98, EU:C:2000:305, body 36 a 37).
- 264 Kritérium soukromého věřitele tedy nevyžaduje, aby byl podán návrh na okamžitý úpadek podniku v obtížích, jelikož by mohlo být naprosto pochopitelné, že je v zájmu soukromého věřitele, který disponuje značnými prostředky, aby byl po určitou dobu zachován chod dlužnického podniku, ukáže-li se, že náklady na okamžitou likvidaci jsou vyšší nežli náklady na poskytnutí podpory (stanovisko generálního advokáta M. Poiarese Madura ve věci Španělsko v. Komise, C-276/02, EU:C:2004:211, bod 39).
- 265 Kromě toho skutečnost uvedená v bodě 234 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobkyně pozastavila výrobu, a neměla tudíž vyhlídku na dosažení příjmů z provozní činnosti v blízké budoucnosti, což podle Komise mělo AAAS vést k zahájení exekučního řízení, je částečně skutkově nepodložená. Z bodů 29 a 244 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že dne 24. října 2012, tedy na začátku období dotčeného opatřením 1, žalobkyně obnovila výrobu, a mohla tedy generovat příjmy.
- 266 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že AAAS bylo legálně znemožněno uplatnit jeho pohledávky v souladu s §16 odst. 5 písm. c) rumunského zákona o privatizaci, pokud byla ona sama předmětem nucené správy. Tak tomu přitom bylo od vydání usnesení ministra hospodářství ze dne 2. července 2012.
- 267 V tomto ohledu není sporné, jak vyplývá z bodu 228 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zvláštní zákony upravující vymáhání dluhů státu, zejména § 50 odst. 1 a 2 ordonanță n° 51 de urgență privind valorificarea unor active ale statului (mimořádné nařízení č. 51 o vymáhání aktiv státu) ze dne 15. prosince 1998 (Monitorul Oficial al României, Partea I, n° 482 ze dne 15. prosince 1998) přiznávají AAAS zvláštní práva zahrnující zejména přímý výkon jeho pohledávek prostřednictvím jeho vlastních soudních úředníků bez rozhodnutí soudu.
- 268 Ustanovení § 16 odst. 5 písm. c) rumunského zákona o privatizaci však bránilo daňovým věřitelům ve vymáhání jejich pohledávek vůči žalobkyni. Toto ustanovení, ve znění použitelném v rozhodné době, totiž stanovilo následující:
- „Od dne zahájení nucené správy během privatizačního období se na společnost vztahují tato mimořádná opatření: [...] daňoví věřitelé pozastaví až do převodu vlastnictví akcií uplatnění exekučních opatření přijatých vůči společnosti a nepřijmou žádné opatření k zavedení takových opatření. Tatáž ustanovení se použijí na dotčnou veřejnou instituci, pokud je věřitelem.“
- 269 Je přitom nesporné, že během období dotčeného opatřením 1 byla žalobkyně umístěna do zvláštního režimu nucené správy. Je rovněž nesporné, že AAAS byl daňovým věřitelem ve smyslu § 16 odst. 5 písm. c) rumunského zákona o privatizaci.
- 270 Jak uvádí žalobkyně, toto ustanovení vnitrostátního práva se tudíž na AAAS vztahovalo.
- 271 Komise nicméně v bodě 229 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že jednak ministerstvo hospodářství „z neobjasněných důvodů“ udržovalo žalobkyni ve zvláštním režimu nucené správy i po nezdaru privatizace v září 2012.

- 272 Tato výtku je však irelevantní, neboť Komise nekvalifikovala rozhodnutí ministra hospodářství udržovat žalobkyni ve zvláštním režimu nucené správy jako státní podporu, ale pouze jako jednání AAAS.
- 273 Na druhé straně Komise v bodě 229 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že AAAS se mohl pokusit napadnout „rozhodnutí ministerstva o prodloužení tohoto zvláštního statusu [žalobkyně] bez vysvětlení“.
- 274 Komise však neprokázala, že by se hypotetický soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS rozhodl zahájit takové soudní řízení, zejména s ohledem na jeho předpokládanou délku trvání ve vztahu k velmi krátkému období, kterého se týká opatření 1. Délka soudního řízení je přitom skutečností, která může nezanedbatelně ovlivnit rozhodování běžně opatrného soukromého věřitele postupujícího s náležitou péčí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. ledna 2013, Frucona Košice v. Komise, C-73/11 P, EU:C:2013:32, bod 81).
- 275 Komise před Tribunálem tvrdí, že Rumunsko mohlo změnit rumunský zákon o privatizaci. Taková úvaha však není obsažena v napadeném rozhodnutí. Komise přitom nemůže doplnit odůvodnění napadeného rozhodnutí v průběhu řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. května 2007, Duales System Deutschland v. Komise, T-289/01, EU:T:2007:155, bod 132).
- 276 Zatřetí Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že na rozdíl od AAAS někteří veřejní a soukromí věřitelé, zejména Electrica, Salrom, Polcheme SA a Bulrom Gas, zahájili v uvedeném období exekuční řízení.
- 277 Žalobkyně tvrdí, že velká většina soukromých věřitelů jednala stejně jako AAAS.
- 278 V tomto ohledu je třeba nejprve konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí nepředložila žádný důkaz, který by mohl prokázat ani výslovně, ani implicitně, že AAAS a tři ze čtyř věřitelů uvedených v bodě 276 výše, a sice společnosti Salrom, Polcheme a Bulrom Gas, se během relevantního období nacházely ve srovnatelné situaci. Z bodu 231 odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že společnosti Polcheme a Bulrom Gas byly mezi zajištěnými věřiteli, zatímco téměř všechny pohledávky AAAS nebyly zajištěny.
- 279 Pokud jde o společnost Electrica, je pravda, že Komise v bodě 231 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že podle studie banky Raiffeisen z roku 2011 měla „stejnou míru zpětného získání“ jako AAAS. Společnost Electrica však byla v roce 2012, tedy před svou privatizací, veřejným věřitelem. Pro účely uplatnění kritéria soukromého věřitele je přitom relevantní pouze jednání soukromých věřitelů nacházejících se v situaci, která se co možná nejvíce podobá situaci AAAS (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, bod 28 a citovaná judikatura).
- 280 Komise navíc nezpochybnila argument žalobkyně, podle kterého většina jejích soukromých věřitelů, stejně jako AAAS, během dotčeného období nepřistoupila k vymáhání svých pohledávek ani nepřijala jiná zajišťovací opatření. I když Komise žalobkyni vytýká, že neprokázala, že se tyto ostatní soukromí věřitelé nacházeli v situaci srovnatelné se situací AAAS, tatáž výtku může být uplatněna vůči samotné Komisi, jelikož neprokázala, že čtyři věřitelé, které uvedla v napadeném rozhodnutí, se nacházeli v situaci srovnatelné se situací AAAS. Podle judikatury je přitom na Komisi, aby prokázala, že jednání veřejného věřitele nebylo slučitelné s kritériem soukromého věřitele, a že tedy poskytl výhodu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, bod 29).

- 281 Pro úplnost je ještě třeba poznamenat, že použití kritéria soukromého věřitele může být založeno na jednání hypotetického soukromého věřitele, který se nachází v situaci srovnatelné se situací dotčeného veřejného věřitele (viz judikatura citovaná v bodě 254 výše). Použití tohoto kritéria tedy nutně nevyžaduje, aby byl identifikován skutečný soukromý věřitel nacházející se v takovéto srovnatelné situaci. V napadeném rozhodnutí však Komise neprokázala ani to, že by hypotetický soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS přistoupil k vymáhání svých pohledávek nebo přijal jiná zajišťovací opatření během dotčeného období, jehož délka byla relativně krátká.
- 282 V tomto ohledu, aniž by to Komise odůvodněně zpochybnila, bylo pravděpodobné, že s ohledem na výši pohledávek AAAS by jejich vymáhání vedlo k zahájení insolvenčního řízení.
- 283 Je přitom důležité zohlednit skutečnost, že téměř žádné pohledávky AAAS nebyly zajištěny. V tomto ohledu Komise neprokázala, že by soukromý věřitel s podobnou expozicí, jako byla expozice AAAS, měl hospodářský zájem na zahájení insolvenčního řízení, jelikož by na rozdíl od zajištěných věřitelů riskoval ztrátu větší části svých pohledávek v rámci takového řízení. Pro takového věřitele se tak případná privatizace nebo jiné řešení mohly v té době jevit jako myslitelné a zajímavější z důvodů již uvedených v bodě 262 výše. Bylo by přinejmenším legitimní, aby takový věřitel vyhodnotil možnosti, které se mu po určité dobu nabízejí, namísto toho, aby se unáhlil k takovému kroku, jako je krok navrhovaný Komisí.
- 284 Důvod uvedený v bodě 242 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého AAAS mohl vyvolat zahájení insolvenčního řízení, aby následně navrhl alternativní plán reorganizace, není dostatečně podložený ani přesvědčivý. I kdyby totiž AAAS mohl navrhnout alternativní plán reorganizace v rámci insolvenčního řízení, Komise neprokázala, že by jej mohl sám nechat přijmout, ani že by tento alternativní plán vedl k lepšímu vymáhání nezajištěných pohledávek AAAS.
- 285 Stejně tak Komise neprokázala, že by hypotetický soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS v dotčeném období přistoupil k obstarání účtů žalobkyně nebo mohl získat zajištění pro své pohledávky, jako je zástavní právo k nemovitostem. Komise se totiž omezila na zmínku o takové možnosti, avšak neprovedla konkrétní a za tímto účelem podložený přezkum. Komise tak například nepřezkoumala dostupnost likvidity nebo nemovitostí v dostatečné hodnotě v majetku žalobkyně, které by hypotetický soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS mohl zabavit nebo na které by mohl získat zajištění. Nepřezkoumala ani postupy, které je třeba dodržet, a podmínky vyžadované za tímto účelem a zda by s ohledem na tato řízení takový hypotetický soukromý věřitel jednal způsobem, který doporučovala, během relativně krátkého období od 22. září 2012 do 31. ledna 2013. V každém případě, v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 254 výše, je na Komisi, aby prokázala, že bylo zjevné, že takový hypotetický soukromý věřitel by během období dotčeného opatřením 1 jednal způsobem, který doporučila. Pokud jde o konkrétní příklady uvedené Komisí v napadeném rozhodnutí, tyto příklady se netýkají věřitelů, kteří mají expozici srovnatelnou s expozicí AAAS.
- 286 Kromě toho žalobkyně tvrdí, aniž jí Komise v tomto bodě podloženě oponuje, že § 16 odst. 5 písm. c) rumunského zákona o privatizaci v každém případě bránil AAAS uložit jí taková opatření.
- 287 Začtvrté Komise v napadeném rozhodnutí rumunským orgánům vytýkala, že nepředložily žádnou aktuální zprávu nebo interní dokument prokazující, že AAAS v dotčeném období jednal jako soukromý věřitel.

- 288 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že bylo legitimní, aby AAAS nepřistoupil k okamžité přípravě takových dokumentů vzhledem k tomu, že podepsal memorandum právě s cílem zachovat všechny možnosti otevřené a posoudit její životaschopnost.
- 289 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že AAAS měl během relevantního období k dispozici hospodářskou analýzu Komise obsaženou v rozhodnutí z roku 2012, která představovala posouzení, které bylo současné a dostupné všem věřitelům, a které se týkalo zejména výhod a nevýhod scénáře likvidace ve srovnání se scénářem privatizace. Z důvodů již uvedených v bodech 256 až 265 výše a jak tvrdí žalobkyně, bylo legitimní, aby věřitel měl za to, že toto hodnocení zůstalo během dotčeného období relevantní.
- 290 Věřitelé, včetně AAAS, dále měli k dispozici rovněž studii banky Raiffeisen z října 2011, kterou Komise kvalifikovala jako „nejnovější studii dostupnou v té době“ (bod 230 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tato studie, kterou rumunské orgány předložily Komisi v průběhu správního řízení, jež vedlo k přijetí rozhodnutí z roku 2012, srovnávala výnos z likvidace žalobkyně s výnosem z privatizace. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle této studie by AAAS v případě likvidace vymohl přibližně 23 000 000 eur, zatímco v případě kapitalizace dluhu a privatizace by vymohl částku v rozmezí od 22 900 000 eur do 79 500 000 eur. I když je pravda, že tato studie předcházela přijetí opatření 1 o více než rok, Komise netvrdí, že údaje obsažené v této studii již nebyly aktuální během období relevantního pro toto opatření. Dále vzhledem k tomu, že tato studie byla Rumunskem předložena Komisi a obsahuje konkrétní údaje o vymáhání pohledávek AAAS, je pravděpodobné, že AAAS k uvedené studii měl nebo mohl mít přístup, aniž to Komise zpochybnila.
- 291 Konečně doložka 1.1.b) memoranda stanovila vypracování studie životaschopnosti. Tato studie byla objednána dne 23. listopadu 2012, to znamená téhož dne, kdy bylo podepsáno memorandum, a byla vypracována společností Alvarez & Marsal. Z toho vyplývá, že věřitelé, kteří podepsali memorandum, včetně AAAS, jednali neprodleně, když takovou studii objednali přibližně dva měsíce po nezdaru posledního pokusu o privatizaci žalobkyně.
- 292 Za těchto okolností se jeví jako legitimní, že by soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS vyčkal výsledků uvedené studie o životaschopnosti dlužníka, aby se vší znalostí věci rozhodl o krocích, které je třeba podniknout na základě této studie, namísto toho, aby přistoupil k okamžitému vymáhání svých pohledávek, přičemž je ostatně upřesněno, že akumulace pohledávek AAAS vůči žalobkyni během dotyčného období nespočívala v nových pohledávkách sjednaných během této doby, ale pouze v akumulaci již existujících úroků.
- 293 Komise tvrdí, že Rumunsko neprokázalo, že tato studie byla provedena pro AAAS nebo jeho jménem, ani to, zda ji AAAS skutečně využil.
- 294 Žádné právní pravidlo však nevyžaduje, aby soukromý věřitel provedl vlastní ekonomickou studii. Takové studie totiž mohou být věřiteli objednány hromadně a mohou jim být poskytnuty k dispozici, jako je tomu v projednávané věci. V každém případě Komise ani netvrdila, že by soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS, například z důvodu určitých vlastností, které jsou pro něj specifické, nutně uskutečnil samostatnou studii.
- 295 Zapáté, pokud jde o tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí, podle kterého memorandum prokazuje, že AAAS souhlasil s nevymáháním a akumulací dluhů, stačí odkázat na bod 124 výše, z něhož vyplývá, že memorandum takový závazek neobsahuje.

296 Zašesté, pokud jde o úvahy Komise uvedené v bodech 231 a 241 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých AAAS mohl žalobkyni „pohrozit“ zahájením insolvenčního řízení, stačí uvést, že se zdá pochybné, že by taková hrozba byla vnímána jako věrohodná z důvodů uvedených v bodě 283 výše.

297 Je tudíž třeba dospět k závěru, že Komise v napadeném rozhodnutí právně dostačujícím způsobem neprokázala, že AAAS tím, že nepřistoupil k vymáhání svých pohledávek a během dotčeného období akumuloval další, poskytl žalobkyni výhody, které by zjevně nezískala od soukromého věřitele nacházejícího se v situaci, která se co možná nejvíce podobá situaci AAAS, ve smyslu judikatury citované v bodě 253 výše. Komise totiž neprokázala ani to, že by hypotetický soukromý věřitel nacházející se v situaci srovnatelné se situací AAAS přistoupil k okamžitému vymáhání svých pohledávek nebo přijal jiná opatření k jejich vymáhání nebo k jejich ochraně během relativně krátkého období od 22. září 2012 do 31. ledna 2013, ani že by mu takové vymáhání nebo taková opatření umožnily vymoci nebo ochránit část jeho pohledávek.

298 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komisi nepodařilo právně dostačujícím způsobem prokázat, že opatření 1 poskytlo žalobkyni výhodu, a tudíž představovalo státní podporu.

3) K existenci hospodářské výhody, pokud jde o opatření 2

299 V bodě 6.1.2.2 napadeného rozhodnutí (body 244 až 263 odůvodnění) Komise uvedla, že mezi společnostmi CET Govora a Salrom na straně jedné a žalobkyní na straně druhé existuje vzájemná technologická závislost v tom smyslu, že každá z nich je dodavatelem a současně odběratelem druhé strany. Zatímco totiž společnost CET Govora dodávala žalobkyni elektřinu a páru a společnost Salrom jí dodávala solné roztoky a vápenec, žalobkyně dodávala společností CET Govora a Salrom průmyslové vody potřebné pro jejich činnost. Tyto podniky tak byly vzájemně závislými odběrateli, takže zánik jednoho z nich by vedl k zániku ostatních.

300 Komise však měla za to, že jednání společnosti CET Govora nebylo v souladu s jednáním soukromého věřitele a poskytlo žalobkyni výhodu zejména proto, že se společnost CET Govora rozhodla pokračovat v dodávkách elektřiny a páry žalobkyni „bezplatně“, aniž požadovala platby předem výměnou za obnovení uvedených dodávek, ani zástavní právo k nemovitostem týkající se starších dluhů žalobkyně vůči ní. Kromě toho bylo podle Komise o uvedeném pokračování v dodávkách rozhodnuto radou župy Vâlcea na základě politických úvah, kterými by se soukromý věřitel neřídil.

301 Naproti tomu podle Komise jednala společnost Salrom tak, jak by jednal soukromý věřitel, a neposkytla tedy žalobkyni výhodu, neboť podřídila pokračování svých dodávek platbám předem a zřízení zástavního práva k nemovitostem.

302 Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když konstatovala, že jednání společnosti CET Govora v rámci opatření 2 nebylo v souladu s kritériem soukromého věřitele.

303 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

304 V projednávané věci je třeba zaprvé uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí založila svou tezi, podle které společnost CET Govora nejednala tak, jak by v podstatě jednal soukromý věřitel, na srovnání mezi jednáním této společnosti a jednáním společnosti Salrom. Za tímto účelem Komise uvedla, že tyto dva podniky pokračovaly v dodávkách žalobkyni od září 2012 do ledna 2013 i přes

nezaplacení dluhů ze strany žalobkyně. Zatímco přitom společnost Salrom požadovala od žalobkyně platby předem, jakož i zástavní právo k nemovitostem, společnost CET Govora podobné podmínky neuložila.

- 305 Žalobkyně má v podstatě za to, že pro učinění závěru, že společnost CET Govora nejednala tak, jak by jednal soukromý věřitel, nestačí srovnat jednání společnosti CET Govora s jednáním společnosti Salrom.
- 306 V projednávané věci je nejprve třeba konstatovat, že povaha a předmět jednání společností CET Govora a Salrom, tedy pokračování dodávek surovin žalobkyni, byly srovnatelné a tyto dodávky probíhaly souběžně během téhož období, a patřily tedy do podobného kontextu.
- 307 Dále je třeba rovněž konstatovat, že mezi společnostmi CET Govora a Salrom na straně jedné a žalobkyní na straně druhé existovala vzájemná technologická závislost, jak konstatovala sama Komise v napadeném rozhodnutí.
- 308 Konečně, údaje uvedené v tabulkách 7 a 8 napadeného rozhodnutí, které jsou nesporné, ukazují, že vývoj dluhů žalobkyně vůči společnostem CET Govora a Salrom byl celkově srovnatelný v průběhu období dotčeného opatření 2. Z toho totiž vyplývá, že pohledávky posledně uvedených společností se během tohoto období téměř zdvojnásobily, a sledovaly podobnou křivku.
- 309 Za těchto podmínek mohla mít Komise v napadeném rozhodnutí, aniž se dopustila nesprávného posouzení, implicitně, ale nutně za to, že společnosti CET Govora a Salrom se nacházely ve srovnatelné situaci v rámci opatření 2.
- 310 Je pravda, jak bylo uvedeno v bodě 279 výše, že pro účely uplatnění kritéria soukromého věřitele je nezbytné srovnat jednání veřejného věřitele s jednáním soukromého věřitele, ať skutečného nebo hypotetického, zatímco v projednávané věci Komise srovnávala jednání dvou veřejných podniků.
- 311 Je však třeba zdůraznit, že jak společnost CET Govora, tak společnost Salrom se z důvodu své situace vzájemné technologické závislosti s žalobkyní nacházely ve vztahu k žalobkyni ve velmi zvláštní, či dokonce jedinečné situaci. Právě tato velmi zvláštní a sdílená situace společností CET Govora a Salrom odůvodňuje za konkrétních okolností projednávané věci jejich vzájemné srovnání.
- 312 Kromě toho Komise dospěla k závěru, že společnost Salrom v rámci opatření 2 jednala jako soukromý věřitel. Pokud jde o veřejný podnik, který přesto jednal jako soukromý věřitel, je srovnání s ním, jakožto odkaz pro ilustraci jednání hypotetického soukromého věřitele nacházejícího se v situaci srovnatelné se situací CET Govora, odůvodněné.
- 313 Zadržet je třeba uvést, že společnosti CET Govora a Salrom jednaly v rámci opatření 2 velmi odlišným způsobem, jak správně uvádí Komise v napadeném rozhodnutí.
- 314 Zatímco společnost Salrom za své dodávky požadovala a obdržela platby předem a v co největší možné míře zajistila své pohledávky prostřednictvím zástavního práva k nemovitostem, společnost CET Govora nepřijala srovnatelná opatření.
- 315 Žalobkyně má nicméně za to, že společnost CET Govora přesto přijala určitá opatření k zajištění svých pohledávek vůči ní.

- 316 Žalobkyně nejprve tvrdí, že společnost CET Govora od ní obdržela platby ve výši 8 milionů RON od září 2012 do ledna 2013. Jak však vyplývá z bodu 254 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v tomto období společnost CET Govora realizovala dodávky žalobkyni ve výši přibližně 50 milionů RON, takže přijaté platby představovaly pouze jejich minimální část.
- 317 Dále žalobkyně zmiňuje existenci „závazku“ z její strany za účelem zaplacení elektřiny dodané společností CET Govora zálohami do února 2013. Neposkytla však více informací o výši těchto záloh a o otázce, zda tyto zálohy byly z její strany skutečně zaplacený, což by umožnilo pochopit dosah a relevanci takového závazku.
- 318 Konečně žalobkyně tvrdí, že společnost CET Govora přidala k pohledávkám, které vůči ní měla, penále, které vzniklo v období od února 2008 do prosince 2012. Cílem takového opatření přitom není zaručit pohledávky společnosti CET Govora.
- 319 Zatřetí z bodu 260 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že o pokračování společnosti CET Govora v dodávkách žalobkyni bez vyjednávání či ochrany jejích pohledávek, rozhodla rada župy Vâlcea. Tvrzení žalobkyně, podle něhož tento orgán přijal toto rozhodnutí na základě návrhů společnosti CET Govora a čistě hospodářských úvah, není podloženo žádným důkazem. Je mimoto v rozporu s důvody veřejného pořádku, kterých se obecní orgány dovolávají za účelem odůvodnění přijetí tohoto rozhodnutí, které jsou uvedeny v poznámce pod čarou č. 110 napadeného rozhodnutí a které žalobkyně nezpochybnila.
- 320 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že pokud by společnost CET Govora nepokračovala v dodávkách, utrpěla by ztráty a sama by se ocitla v úpadku.
- 321 V tomto ohledu stačí uvést, že Komise společnosti CET Govora nevytýkala samotnou skutečnost, že pokračovala v dodávkách žalobkyni, ale skutečnost, že v nich pokračovala bez jakéhokoliv opatření na ochranu svých pohledávek. Argument žalobkyně je tedy v tomto bodě irelevantní.
- 322 Zapáté žalobkyně tvrdí, že „četní soukromí dodavatelé“ pokračovali v dodávkách, stejně jako společnost CET Govora, navzdory existenci nesplacených pohledávek. Tento argument však není podložen, jelikož žalobkyně tyto další „četné soukromé dodavatele“ ani neoznačila.
- 323 Zašesté žalobkyně vytýká Komisi, že vycházela z prohlášení společnosti PCC, jednoho z jejích menšinových akcionářů nebo z prohlášení insolvenčního správce společnosti CET Govora, zejména v bodech 258, 259, 261 a 262 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně nejsou tato prohlášení relevantní a jsou v rozporu s vyjádřením Rumunska v průběhu správního řízení. Kromě toho PCC má pouze „omezenou kredibilitu“.
- 324 Tyto argumenty jsou však irelevantní. Uvedená prohlášení jsou totiž v systematické této části napadeného rozhodnutí pouze podružná, jelikož závěry Komise spočívají hlavně na srovnání jednání společnosti CET Govora s jednáním společnosti Salrom a na skutečnosti, že právě rada župy Vâlcea společnosti CET Govora uložila, aby pokračovala ve svých dodávkách.
- 325 Zasedmé, žalobkyně zdůrazňuje, že společnost CET Govora má zákonnou povinnost nepřerušovat dodávky tepla a tepelné energie pro veřejnost.
- 326 Tento argument je však zcela irelevantní, neboť žalobkyně je průmyslovým zákazníkem společnosti CET Govora, takže se uvedená povinnost na smluvní vztahy mezi nimi neuplatní.

327 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení existence hospodářské výhody v rámci opatření 2 musí být zamítnut jako neopodstatněný.

3. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z chybějícího nebo nedostatečného odůvodnění, pokud jde o opatření 2

328 Žalobkyně mimo jiné tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí porušila povinnost uvést odůvodnění v podstatě proto, že jednak nestačí porovnat jednání společnosti CET Govora s jednáním společnosti Salrom, aby dospěla k závěru, že společnost CET Govora nejednala tak, jak by jednal soukromý věřitel, a jednak Komise vycházela z prohlášení společnosti PCC a insolvenčního správce společnosti CET Govora, aniž vysvětlila, proč tato vysvětlení byla věrohodnější než vysvětlení poskytnutá rumunskými orgány.

329 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

330 Podle čl. 296 druhého pododstavce SFEU má Komise povinnost odůvodnit svá rozhodnutí. Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované tímto ustanovením přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum (viz rozsudek ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise (C-17/99, EU:C:2001:178, bod 35 a citovaná judikatura).

331 Zprvce v projednávané věci, jak již bylo uvedeno v bodech 306 až 309 výše, z celkového výkladu bodu 6.1.2.2 napadeného rozhodnutí jasně vyplývají relevantní skutečnosti, jež odůvodňují srovnání společnosti CET Govora se společností Salrom v rámci opatření 2. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu soudržné a dostatečné.

332 Zadruhé, pokud jde o odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně věrohodnosti prohlášení společnosti PCC a insolvenčního správce společnosti CET Govora, tento argument nemůže v žádném případě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí v tomto bodě z důvodů již uvedených v bodě 324 výše.

333 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející z chybějícího nebo nedostatečného odůvodnění, pokud jde o opatření 2, je třeba zamítnout jako neopodstatněný.

4. Závěry

334 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že Komise právně dostačujícím způsobem neprokázala, že opatření 1 a 3 představovala státní podporu, aniž je třeba zkoumat ostatní žalobní důvody vznesené žalobkyní, pokud jde o tato opatření.

335 Naproti tomu všechny žalobní důvody žalobkyně týkající se opatření 2 musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

336 Je tudíž třeba zrušit čl. 1 písm. a) a c) napadeného rozhodnutí, jakož i články 3 až 5 tohoto rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkají opatření stanovených v čl. 1 písm. a) a c) napadeného rozhodnutí.

- 337 Je třeba rovněž zrušit článek 6 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se povinnost Rumunska předat Komisi některé informace, stanovená v tomto článku, týká opatření 1 a 3.
- 338 Žalobkyně navrhuje také zrušení článku 7 napadeného rozhodnutí. Nicméně čl. 7 odst. 1 tohoto rozhodnutí pouze uvádí, že toto rozhodnutí je určeno Rumunsku v souladu s čl. 31 odst. 2 nařízení 2015/1589. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v tomto ohledu nevznesla žádný žalobní důvod ani argument, je třeba zamítnout návrh na zrušení čl. 7 odst. 1 napadeného rozhodnutí.
- 339 Pokud jde o čl. 7 odst. 2 napadeného rozhodnutí, toto ustanovení upravuje zveřejnění částek podpor a úroků pro navrácení podpory podle napadeného rozhodnutí. Článek 7 odst. 2 tohoto rozhodnutí musí být tudíž rovněž zrušen v rozsahu, v němž se týká opatření uvedených v čl. 1 písm. a) a c) uvedeného rozhodnutí.

IV. K nákladům řízení

- 340 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.
- 341 Vzhledem k tomu, že Tribunál zamítl námitky nepřijatelnosti vznesené Komisí a žalobě bylo vyhověno, pokud jde o dvě ze tří opatření, která jsou předmětem napadeného rozhodnutí, budou okolnosti věci správně zohledněny rozhodnutím, že žalobkyně ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení, přičemž Komise nahradí zbývající část jejích nákladů řízení a ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Článek 1 písm. a) a c) rozhodnutí Komise (EU) 2019/1144 ze dne 17. prosince 2018 o státní podpoře SA.36086 (2016/C) (ex 2016/NN), kterou poskytlo Rumunsko společnosti Oltchim SA, se zrušuje.**
- 2) Články 3 až 6 a čl. 7 odst. 2 rozhodnutí 2019/1144 se zrušují v rozsahu, v němž se týkají opatření uvedených v čl. 1 písm. a) a c) tohoto rozhodnutí.**
- 3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.**
- 4) Oltchim ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.**
- 5) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů vynaložených společností Oltchim.**

Kornezov

Buttigieg

Kowalik-Bańczyk

Hesse

Petrlík

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. prosince 2021.

Podpisy.